

KOMMUNISTISK POLITIK

En to-dages generalstrejke mod EU og IMF's sparediktat lammede Grækenland den 19.-20. oktober

DEMOKRATIETS VUGGE - FOLKEAFSTEMNING FORBUDT!

Nr. 22

15. årg.

2011

11. november

-

25. november

Støttepris 20 kr.

TEMA: Demokrati, krise og EU

Kriserne og Danmark s. 2 • Demokrati: Uønsket indblanding s. 3 •
Finanslov med tung ende nedad s. 4 • Israelsk pirateri s. 6 •
Nej til euro! Ud af EU s. 7 • FB mod EU: Landsmøde 2011 s. 8 •
LO's krise s. 10 • Kirken bimler dernedad s. 11 •
Guy Denning: Skitser fra Occupy Wall Street s. 12 •
G20 i ubalance s. 14 • Vestens demokrati: Farce og bedrag s. 15 •
Tyske ml-ere om DDR s. 17 • PCOT om tunesisk valg s. 20 •
Debat s. 22 • AI forandring kommer nedefra: Konference s. 24

Kriserne og Danmark

KOMMUNISTISK POLITIK

De imperialistiske lande gennemløber en hel stribe mere eller mindre afgrundsdybe kriser på samme tid, som er gensidigt afhængige og tenderer til at forstærke hinanden: en økonomisk verdenskrise, en akut krise for euroen og det europæiske unionsprojekt, fejlslagne aggressionskrige, en voksende klimakrise osv.

Danmark har aktiv part i dem alle. Og for Danmarks vedkommende forstærkes de alle af den nyliberale globaliseringsproces, som de skiftende regeringer uanset farven har omfavnet.

Den ny blårøde regering under Helle Thorning-Schmidt har da heller ikke lært noget, men fortsætter troligt af det samme fejlslagne spor.

Dansk politik er nu i årtier blevet grundlagt på urigtige illusioner (om f.eks. EU), forudsætninger der ikke er blevet opfyldt (f.eks. om globaliseringsens positive virkninger for Danmark), og tilmed gedigne løgne (såsom krigsdeltagelsen mod Irak).

I hele VKO-perioden grundlagde 'velværdspolitikken' – vækst-, social- og arbejdsmarkedspolitik m.v. – sig på en bestemt forestilling, som APK igen og igen kritiseret: forestillingen om den krisefri og vækstgaranterede kapitalisme, konkret omsat til en teori om, at Danmark mangler arbejdskraft.

Pensionstiden er forkortet, livsarbejdstiden er forlænget, dagpengeperioden er halveret, og alle sociale ydelser er beskåret med udgangspunkt i dette dogme. Også Socialdemokraterne, De radikale og SF og deres regering har tilsluttet sig det og gennem tiden indgået talrige 'brede' forlig på den baggrund. Finanslovsforslaget for 2012 fører denne fejlforestilling videre.

Nu har også den tidligere økonomiske 'overvismand' Christen Sørensen taget denne myte under kærlig behandling i et indlæg i Politiken under overskriften 'Tidligere overvismand raser: Fyr topøkonomerne'.

Her hedder det meget rigtigt og skrevet med fynd og klem:

"Topøkonomer er helt igennem elendige eller det, der er værre, når det handler om at vurdere dansk økonomis tilstand.

Først og fremmest er en skrigende mangel på arbejdskraft af landets førende økonomer i årevis blevet markedsført som den helt afgørende udfordring i dansk økonomi. Selv nu, hvor omkring 180.000 job er forsvundet, og flere vil følge efter, bliver mangel på arbejdskraft anset som det største problem. Det giver ingen mening!

Det er jo tydeligt, at der ikke bliver mangel på arbejdskraft i dette årti, og at hovedproblemet i dansk økonomi er at skabe nye job.

Hvilken fejlvurdering! Men det er desværre ikke den eneste fatale fejlvurdering af økonomstanden.

I de seneste 6-7 år har vismændene konsekvent anbefalet den forkerte finanspolitik."

Men økonomers – også 'vismænds' – råd bliver kun fulgt, når de herskende og deres politikere har brug for det.

Både regeringsgrundlaget og finanslovsforslaget for 2012 rummer en hel stribe af denne type implicite eller udtalte forudsætninger, som ligger langt fra videnskabelige sandheder og desto tættere på borgerlig ønsketænkning, tilsløret klassepolitik og regulær løgn og propaganda.

SRSF-regeringen burde gentænke forudsætningerne for deres politik, og hvad den egentlig bygger på, for kriserne hober sig op, og fiaskoen er i det lange løb (og ikke kun det) garanteret. De katastrofale krige, som Danmark fortsætter med at deltage i (f.eks. med kamptropper i Afghanistan frem til 2014, og derefter i en anden form), den vaklende euro og den kriseramte europæiske union, eller den stadigt forværrede klimastatus, hvor de globale CO₂-udslip konstant øges, burde føre til ændrede forudsætninger og en helt ny politik.

Det er der bare intet, der tyder på. Det er nemt at lukke næsen for stanken fra møddingerne, når man først har anbragt sig på regeringstabureterne. Den ny regering er heller ikke blevet godkendt af de herskende til at føre en ny politik – men til at fortsætte den gamle.

Med kriser, krige og nye katastrofer.

Redaktionen 8. november 2011

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 18.11.11

Demokrati er uønsket indblanding

14 dage er lang tid i politik. I slutningen af oktober fandt eurozone-landene frem til enighed om en løsning på den græske bankerot, der bl.a. betød, at Grækenland blev sat under ”frivillig” administration og fik gældsanerung mod at beholde medlemskabet af EU og euroen. Glæden var stor – ikke mindst på børserne, der i nogle få dage pludselig oplevede stigende kurser på de ellers ramponerede bankaktier.

I Tyskland så man nu frem til at mødes med USA og Kina og de andre medlemmer af riglandsklubben G20 i den franske middelhavsby Cannes i begyndelsen af november. Efter at have haft de andre lande på nakken i flere måneder var indgåelsen af aftalen om den græske gældsanerung og hensigtserklæringen om et stærkere samarbejde i EU en synlig fjer i hatten for kansler Merkel.

Eneste lille mistelten, der ikke var helt med på, hvordan aftalen skulle implementeres, var tilsyneladende Grækenlands premierminister George Papandreou.

I hvert fald formastede han sig til at annoncere, at aftalen skulle sendes ud til folkeafstemning, en beslutning, som alle bankanalytikere var enige om at kalde vanvittig!

”At det er nødvendigt for at gøre Europa handlekraftigt, er hævet over enhver tvivl. Om konstruktionen er holdbar, vil kun fremtiden vise. Og at vejen frem er belagt med enorme forhindringer, er den absurde udmelding om en græsk folkeafstemning et soleklart tegn på.”

Sådan lød det åbenhjertigt fra Norddeas cheføkonom Helge Pedersen.

De stigende kurser på bankaktierne var på få øjeblikke forvandlet til et nyt lavpunkt, som en opvisning i, at demokrati regnes som uønsket indblanding i de private markeders affærer.

Den græske premierminister blev straks kaldt til Cannes og fik på et møde med Frankrig og Tyskland at vide, hvordan hans muligheder så ud: Hvis folkeafstemningen gennemføres og der stemmes nej til gældsanerungs-

aftalen, ville Grækenland blive ekskluderet fra eurozonen!

Den internationale valutafond (IMF) fortalte ved samme lejlighed, at det allerede bevilgede lån, hvis næste rate var godkendt til udbetaling – efter at en sparepakke blev stemt igennem i det græske parlament den 19. og 20. oktober, mens 100.000 demonstrerede udenfor og endnu flere deltog i en 48 timers generalstrejke – på trods af aftaler alligevel ikke ville blive sendt af sted, førend også den nye gældsaneringspakke var gledet igennem. Selvom Grækenland overholdt alle aftaler med EU og IMF, løb de store lande fra løfterne om lån og støtte, da Papandreou annoncerede en folkeafstemning om planen.

Ideen om folkeafstemning overlevede ikke mødet og kom til at leve i

mindre end 48 timer. Om det var et reelt ønske om at spørge befolkningen, eller det blot var en indenrigspolitisk manøvre for at tvinge den liberalistiske opposition til at tage et medansvar for nedskæringerne, er svært at gennemskue. Men tydeligt var det, at der i bankverdenen, EU og IMF er en voldsom modvilje mod at spørge befolkningen direkte.

George Papandreou og hans socialdemokratiske regering overtog med en jordskredssejr et fallitbo efter det nyliberale højreparti Nyt Demokrati i oktober 2009. Han har siden sin tiltræden nidkært administreret en hård krisepolitik dikteret af de store EU-lande. Men da han foreslog at sende den seneste krisepakke til folkeafstemning, var der ikke brug for ham mere. Både folkeafstemning og Papandreou blev dømt ude.

Efter en uge var han trådt tilbage, og en ny samlingsregering mellem socialdemokrater og borgerlige sætter sig i de varme sæder. Et nyvalg er sat til februar, efter at gældsaneringsaftalen er vedtaget.

Dele af den politiske og faglige opposition i Grækenland har trods opfordring til masseprotester og militant retorik i virkeligheden forsvaret systemet ved at tale imod en bankerot og udmeldelse af eurozonen. F.eks. mente Grækenlands Kommunistiske Parti, KKE, at man skulle sige nej til den annoncerede folkeafstemning, da ”det opstillede valg mellem euro eller drakme er vildledende for folket. Det antimonopolistiske demokrati er den eneste løsning ...”

Det konkrete resultat af denne linje er, at KKE og Kansler Merkel er fuldstændigt enige. KKE er den uformelle leder af den revisionistiske internationale, der også har også deres danske proselytter i Dagbladet Arbejderen, Kommunistisk Parti, DKP og KPID.

De lande, der er havnet i spillet med stormagterne om de såkaldte hjælpepakker og kriselån, har efterhånden lært lektionen: at reglerne laves af de stærkeste og selv en nok så underdanig og dydig spiller som den græske Papandreou kan pensioneres med øjeblikkelig virkning, uden der løftes en finger til hans forsvar.

Og dog: I den Socialdemokratiske Internationale (SI), hvor Papandreou selv de sidste fem år har været formand, og fra Det Europæiske Socialdemokrati (PES), hvor Poul Nyrup er formand, lød der støtte til hans arbejde som nu forhenværende regeringsleder og hans heroiske indsats for at nedbringe statens offentlige underskud i Grækenland.

Papandreous korte regeringsperiode kan ikke beskrives som andet end en katastrofe for den almindelige befolkning og for ham selv og hans socialdemokrati.

Samme vej, som den socialdemokratiske ledede regering i Danmark er slået ind på sammen med SF og Enhedslisten.

Finanslov med den tunge ende nedad

Der er ingen ny politik i SRSF-regeringens finanslovsforslag. Alt er som Bruxelles vil have det.

Det var hyldest-tid på socialdemokraternes partikongres i Århus 5. november. 1400 deltagere, heriblandt det meste af fagtoppen, fejrede generobringen af regeringsmagten efter 10 års ørkenvandring og hylkede Helle Thorning-Schmidt, der strålede som en dronning over det hele.

Socialdemokratiske partikongresser har ikke længere nogen politisk betydning. Linjen fastlægges ikke der. Det er et medieshow med partilederen i centrum. Derfor havde man også taget konsekvensen og forkortet den til en enkelt dag med den nye statsministers tale som omdrejningspunkt. Hun indledte sådan:

- Socialdemokraterne er tilbage. Efter 10 år med VKO-flertal. Efter 10 år hvor opsving og fælles velstand blev soldet op. Og efter 10 år hvor Pia Kjærsgaard bestemte, hvad der var dansk, og hvad der var forkert, har Danmark har fået en ny socialdemokratisk ledet regering. Og med den nye regering har Danmark fået en ny retning.

- En retning hvor fællesskab og frihed går hånd i hånd. Hvor mennesker er lige meget værd, uanset hvor de kommer fra. Hvor ansvaret for økonomien atter er i højsædet. Og hvor ingen lades tilbage, bare fordi de ikke nåede med i første omgang.

Osv. osv – til stor jubel.

Ingen lod sig mærke med, at socialdemokraterne ved folketingsvalget endnu engang gik tilbage. Ritt Bjerregaards besked blev overhørt:

- Set fra en socialdemokratisk vinkel var det et katastrofevalg. Vi har ikke tag i vælgerne og kommer ikke med noget, der virkelig appellerer til dem.

Efter regeringsdannelsen er det gået samme vej i meningsmålingerne: Nedad. Utvivlsomt en reaktion på de talrige valgløftebrud, som viste sig med offentliggørelsen af regeringsgrundlaget. S/SF's fælles valggrundlag Fair

Dengang i 2010 da Enhedslisten stadig demonstrerede imod nedskæringer

Løsning blev ikke nævnt med et ord på kongressen.

Finanslov 2012: Intet kursskifte

Den 3. november fremlagde regeringen sit finanslovsforslag for 2012. I dagene op til blev der lækket en hel stribe elementer, lutter positive nyheder fra spindoktorkassen, der skulle sikre forhåndssympati.

Til gengæld var der ingen rigtig positive overraskelser. Det er rent bogstaveligt det allerede fremsatte forslag til finanslov fra Løkke-regeringen – med enkelte ændringer, som ikke koster alt for meget.

Til gengæld har fjernelsen af DF's meget omtalte grænsebomme og skærpede kontrol sikret Thorning-regeringen megen velvilje i Berlin.

På positivlisten er - at fattigdomsydelser som starthjælp, introduktionsydelse og kontanthjælpsloftet fjernes. Det er ikke vildt dyrt, men beregnes til 340 millioner kroner om året.

- at VK-regeringens besparelse rulles tilbage og loftet over børnechecken fjernes.

- Genindførelse af gratis fertilitetsbehandling for barnløse par og enlige.

De rigtig dyre VKO-nedskæringer gøres der ikke noget ved: Efterlønnen barberes nærmest væk, dagpengeperiode-halveringen opretholdes, de vanvittige pensionsforkortelser gennemføres. Der sættes ikke ind for at stoppe maskinen på den offentlige sektor og

ansættelser af nyt personale efter at tusinder af pædagoger, lærere og arbejdere inden for sundhed og ældrepleje er blevet fyret. Nulvækst-aftalen med kommunerne opretholdes, og det betyder fortsatte fyringer og nye omfattende forringelser.

Senest er det kommet frem, at en hel stribe behandlingshjem for hårdt skadede spæd- og småbørn (med narko- eller alkoholskader eller udsatte for fysiske eller seksuelle overgreb) med årtiers ekspertise nu nedlægges.

Udgifterne til de ulovlige krige, militarisering og overvågning eller EU røres der ikke ved.

Ingen millionærskat – nye afgifter med tung ende nedad

SRSF-regeringen overtager - på trods af løfter om det modsatte - den topskattelettelse, som VKO-partierne tidligere har udskudt til i 2014. Heller ikke den varslede millionærskat og bankbeskatningen bliver til noget. Millionærskatten droppes også i forhold til en kommende skattereform, som regeringen lægger op til.

I stedet kommer der omfattende nye afgifter. VKO's fedtskat, der angiveligt skal tjene folkesundheden, og især skæppe i statskassen, bliver fulgt op med nye forbrugsafgifter.

De såkaldte sundhedsafgifter betyder, at prisen på en pakke med tyve cigaretter bliver 3 kroner dyrere. Sodavand stiger med 50 øre par liter, en kasse øl vil stige med 7 kroner, en flaske vin med 3,50 kroner, mens en pose

med 600 gram lakrids vil blive 4,50 kroner dyrere.

Planen er, at afgifterne fra 2013 også skal omfatte for eksempel syltetøj, yoghurt, ketchup og kakaomælk, som vil få et hak op ad om et års tid.

Støttepartiet Enhedslisten er begyndt at forsvare afgifterne med det argument, at de ikke betyder forringelser, men 'forbedringer', hvormed menes af sundheden, ikke af folks økonomi. Sådan kan man jo også se på det. Det forhindrer ikke at den tunge ende vender nedad. Det er det brede almindelige Danmark, der betaler for fedt- og sundhedsafgifterne – uden at der en væsentlig dokumenteret sundhedseffekt.

Og så fjernes den upopulære multi-medieskat for en halv million i rimeligt gode jobs. Til gengæld genindføres en skat på fri telefon til nøjagtig samme værdi.

Finanslovsforslaget fortsætter med andre ord, hvor VKO slap. Trods kongresnakken om en ny politik er alt som Bruxelles vil have det. Opinionsmålingerne for S fortsætter med at gå ned.

Enhedslisten større end SF

Liste Ø søger aktivt den rolle, som DF spillede under Fogh- og Løkke-regeringerne og erklærer at ville tage sig betalt for at levere de afgørende stemmer, når regeringen har brug for dem.

SF har solgt sin modstand mod nyliberale velfærdsnedskæringer, mod EU og euro, mod krig og NATO og mod meget andet for taburetter og ministerbiler. Der er ikke meget 'SF-politik' tilbage, og det har sat gang i en større vælger- og medlemsflugt både før og efter valget.

Det er ikke mindst kommet Enhedslisten til gode. En ny meningsmåling, som Voxmeter har lavet for Ritzau, afslører, at SF kun står til at få 7,5 procent af stemmerne mod 7,7 procent til Enhedslisten. Det er første gang, det er sket.

I de kommende finanslovsforhandlinger vil Enhedslisten utvivlsomt få sat et mærke – især på symbolpolitikens område, hvor det ikke koster så meget. Til gengæld vil partiet stemme for en finanslov, som kun den farveblinde vil kalde mere rød end blå, og for borger-skabets krise- og krigspolitik.

LO begejstret for finanslov

Der er glæde bag glasfacaden på Islands Brygge. LO's formand Harald Børsting kan næppe få armene ned. Det handler om "Rød" bloks blå finanslov

Glemt er den tabte efterløn, halvering af dagpengeperioden og fordobling af genoptjeningsperioden. Disse problemer er fejlet ind under gulvtæppet med en bemærkning om, at medlemmerne må huske, at alternativet med en VK-regering var værre. Det er vanskeligt at forstå, hvordan Harald Børsting kan få den kabale til at gå op. Nu har LO's top tilsyneladende en finanslov at varme sig på:

- *Det er tydeligt, at regeringen træder i karakter med sin kickstart af økonomien. Den skaber nye job i 2012 og sikrer på samme tid aktiviteten i 2013, mens EU's henstilling om at nedbringe det offentlige underskud overholdes.*

3F, som i forrige weekend truede med konflikt, hvis ikke der blev indkaldt til trepartsdrøftelser, inden overenskomstforhandlingerne går i gang, er også med på noderne:

- *Det giver job til mange af vores medlemmer, når almene boliger skal renoveres, og når der investeres i nye veje og bedre jernbaner, siger formand Poul Erik Skov Christensen*

Hvorvidt 3F-formanden har lagt den bryske tone på hylden, vides ikke, men regeringen har i hvert fald ikke indkaldt til trepartsforhandlinger endnu.

FTF bifalder også roserne fra LO.

Men også faglig kritik

De offentligt ansatte i kommuner og regioner føler sig overset:

- *Seks ud af ti kommuner skal spare på ældreområdet til næste år, og når finansloven ikke tilfører flere ressourcer til den kommunale velfærd, vil vi se endnu flere eksempler på kommuner, der skærer i plejen til de ældre, udtaler FOA's formand Dennis Kristensen.*

Fra Fagligt Ansvar er der betinget ros og kraftig kritik. Erik Steppat fra

Erik Steppat

Fagligt Ansvars sekretariat og fællestillidsrepræsentant for de københavnske pædagoger erklærer, at trods gode takter så mangler finansloven genoprustning af velfærden.

En af de store knaster i regeringens udspil er, at nulvæksten i kommunerne fastholdes.

- *Der er brug for at revitalisere det kommunale selvstyre. Kommunerne er blevet frihedsberøvet af den forrige regering. Derfor er det vigtigt nu at slippe kommunerne løs og lade dem selv disponere i stedet for hele tiden at sætte bremsklodser ned, siger Erik Steppat og fortsætter:*

- *F.eks. har Københavns Kommune mange penge, de må bare ikke bruge dem. Der er nogle milliarder dér, som man kunne bruge til drift og bedre velfærd, hvis kommunen fik lov til at handle selv ud fra de muligheder og behov, der er, siger Erik Steppat.*

Free Gaza Movement Danmark:

Dansk-canadisk og irsk båd kapret i internationalt farvand

*Free Gaza Danmark
fordømmer den
folkeretsstridige israelske
kaping af nødhjælpsskibe
til Gaza og den ulovlige
tilbageholdelse af deres
besætninger og passagerer
– og kræver dansk
handling*

Tahir kapret af græske havnemyndigheder i juni 2011

Den 5. november 2011 kl. 14:59 mistede Free Gaza Danmark og dets partnere kontakten til deres kollegaer ombord på *Tahrir*. På daværende tidspunkt var bådene *Tahrir* og *MV Saoirse* i internationalt farvand 35 sømil fra palæstinensisk farvand og ved at blive omringet af israelske flådefartøjer. De ombordværende 27 passagerer, sammen med en last af medicin for 170.000 kr., befinder sig nu med al sandsynlighed i den israelske flådes varetægt. Bådene blev bordet af soldater ca. kl. 15:20 dansk tid.

Hjemme fra Danmark udtaler tidligere passager om bord på *Tahrir* og formand for 3F-byggefagene John Ekebjærg-Jakobsen: *“Det er ikke nok at fordømme, at den ulovlige blokade af Gaza opretholdes med militær magt. Vi har brug for, at udenrigsminister Søvndal går forrest og aktivt arbejder for, at blokaden løstes, uanset om det foregår bilateralt eller igennem EU.”*

Allerede torsdag aften ved 21-tiden havde den irske båd *MV Saoirse* den første visuelle kontakt med to krigsskibe og to overvågningsfly. Her befandt de to både sig flere hundrede kilometer fra Gaza-triben. Kl. 12:10 i dag tog det israelske flagskib radiokontakt til Ehab Lotayef om bord på den dansk-canadiske båd *Tahrir* og spurgte til bådens endelige destination. Svaret var: *“Mod menneskehedens samvittighed”*.

Med beslaglæggelsen af den dansk-canadiske båd og tilbageholdelsen af 27 af vores kollegaer i internationalt far-

vand forventer Free Gaza Danmark, at udenrigsministeren straks tager den nødvendige kontakt for at sikre, at alle løslades og bådene returneres.

Israelsk militær ‘tog alle forholdsregler’ ved bording af dansk-canadisk båd: strømpistoler, smadrede vinduer, slag og højtryksvandkanon

På anden dagen for kapingen og tilbageholdelsen af Gaza-flotillens dansk-canadiske og irske både, har Free Gaza Danmark og deres partnere modtaget telefonopkald fra de 21 fanger i israelsk fængsel. Gennem telefonopkald og udsnuglede breve er det kommet frem, at bordingen af bådene var voldelig og farlig. Vidneudsagnene er stik modsat det officielle narrativ fra det israelske militær, der påstår, at deres soldater *“tog alle forholdsregler for at sikre aktivisternes sikkerhed om bord på bådene”*.

Fintan Lane, den irske koordinator for Freedom Waves, ringede fra Givon-fængslet ti minutters kørsel syd for Tel Aviv, hvor han og 13 andre irere tilbageholdes: *“Selve overtagelsen tog omkring tre timer. Bådene blev skubbet rundt, så de to både, Saoirse og Tahrir, kolliderede og blev beskadiget. Bådene sank næsten. Metoderne brugt i overtagelsen var livstruende.”*

Adam Qvist fra Free Gaza Danmark udtaler: *“Fintan Lanes beretning om,*

hvordan den israelske flåde angreb bådene i internationalt farvand, er en mulig forklaring på, hvorfor det tog næsten fire timer, fra vi mistede kontakt til bådene, til deres ankomst i Ashdod.”

Det virker som mere held end forstand, at ingen ud over den canadiske professor i lingvistik David Heap er kommet alvorligt til skade. Under den voldsomme bording blev han slået og skudt med en strømpistol. Den græske kaptajn om bord på dansk-canadiske *Tahrir* udtalte tidligere i dag til Omniatv.com, at han var bundet på ben og arme og fik to fingre presset ind i øjeæblerne, selvom han ikke gjorde fysisk modstand.

Da de første billeder kom frem af den voldsomme bording af de to både fredag, udtalte tidligere passager på *Tahrir* og formand for 3F-byggefagene John Ekebjærg-Jakobsen: *“Vi har brug for, at udenrigsminister Søvndal går forrest og aktivt arbejder for, at blokaden løstes. EU har besluttet at øge importen fra de palæstinensiske områder, men det er jo en tom og gratis beslutning, så længe Israel opretholder blokaden og umuliggør eksport fra Gaza. Fra nytår har Danmark formandskabet i EU og kan dermed gå aktivt ind i denne sag.”*

Free Gaza Danmark håber, at udenrigsministeren straks går ind og kræver at fangerne løslades, og bådene returneres sammen med medicinen.

*Projekt EU i sin dybeste krise nogensinde***Nej til euro! Danmark ud af EU!**

Den Europæiske Union giver dagligt beviser på, at både euroen og unionen er en fejlkonstruktion, og at demokrati i EU er en by i Rusland

- Eurokrisen har givet den højtidelige og blankpolerede overflade alvorlige ridser i lakken. De seneste ugers dramatiske begivenheder har demonstreret for folkene i unionslandene og for hele verden, at euroen er et misfoster, og at demokrati ikke har nogen plads i monopolernes EU-projekt.

Det konkluderer Franz Krejbjerg fra APK, der også er mangeårig aktivist i Folkebevægelsen mod EU, oven på det årlige landsmøde.

Falleret unionsprojekt

De virkelige magtforhold i Unionen er blevet synliggjort under eurokrisen, der også er blevet en dyb politiske krise for EU: De formelt demokratiske strukturer spiller ingen reel rolle.

Tyskland har profiteret kraftigt af euroen på de svagere eurolandes bekostning, og den tyske kansler har det afgørende ord i hele projektet. Folkenes ønsker og holdninger er irrelevante. Det græske folk må under ingen omstændigheder spørges om, hvad det siger til EU's såkaldte redningspakke, der skal redde europæiske banker på de græske arbejdendes bekostning.

Uden diskussion medlemslandene imellem er EU blevet delt i to grupper: dem der er med i euroen, og dem der er udenfor. Danmark hører til blandt de

sidste, men pr. 1 januar og det næste halve år overtager Danmark EU-formandskabet. Helle Thorning-Schmidt har allerede været på rundrejse til en række EU-lande for at forberede det.

Den ny danske regering har samtidig i sit grundlag fastslået, at det vil gennemføre en ny folkeafstemning om dansk tilslutning til euroen i denne valgperiode.

Modstanden må gå i offensiven

Franz Krejbjerg var delegeret på Folkebevægelsen mod EU's landsmøde i slutningen af oktober:

- Vi er rigtig glade for Folkebevægelsen, siger Franz. - Uden den ville en bred og konsekvent organiseret EU-modstand ikke eksistere i Danmark, og ville mere eller mindre være overladt til højrepopulister som Dansk Folkeparti. Folkebevægelsen har nu i 40 år sagt nej til det danske EU-medlemskab.

- APK er af den opfattelse, at tiden er inde til mere offensivt at gå ud med et nej til euroen og et budskab om, at Danmark som f.eks. Norge vil stå sig bedre uden for EU.

- Ved en kommende euroafstemning skal danskerne skræmmes fra at stemme nej med en trussel om, at EU-medlemskabet vil ryge. Efter mere end 40 års EU-propaganda er der mange, som tror, at det vil være en katastrofe. Det vil være det modsatte: Vi er allerede inde i katastrofen.

Norge: 72 pct. nej til EU

Var der folkeafstemning om EU-medlemskab i Norge i dag, ville 86 pct. stemme nej, og kun 14 pct. ville stemme ja. Det fremgår af en dugfrisk måling fra Synovate, som fordeler den samlede opinion på 72 pct. nej, 12 pct. ja og 16 pct. usikre.

- Dette er en monstermåling. For ja-siden er dette som at tage monsterbakken i Tour de Ski uden skistave, siger Heming Olaussen, som er leder af Folkebevægelsens norske søsterorganisation Nei til EU. Selv blandt det meget EU-positive konservative parti Høyre vil 65 pct. af vælgerne stemme nej.

Euroen er usolidarisk

Udtalelse fra Folkebevægelsen mod EU's landsledelse lørdag den 29. oktober 2011:

Euroen er udelukkende et politisk projekt. Men omkostningerne ved at fastholde euroen er store for de mennesker, der bor i euro-landene.

Forringet velfærd, dyrere leveomkostninger, højere skatter og social uro er en del af virkeligheden i flere eurolande.

Problemet er, at euro-landene er økonomisk alt for forskellige og ikke udgør et optimalt valutaområde.

Selv med EU's seneste redningspakke har man kun lavet en midlertidig lappeløsning på et euro-projekt, der ikke hænger sammen. Den almindelige

borger vil derfor opleve endnu flere nedskæringer og hestekure, fordi EU krampagtigt holder fast i en fejlkonstrueret valuta.

Euroen er ikke et solidarisk projekt, og det er ikke den almindelige græker, men derimod de store banker, der burde sige tak for hjælpen. Det havde været langt bedre for Grækenland, hvis landet havde en egen valuta.

Folkebevægelsen mod EU kræver derfor, at Danmarks regering i løbet af EU-formandskabet foreslår, at der etableres en ordning for euro-lande, der frivilligt ønsker at genetablere deres nationale valuta. En sådan ordning kan vise sig at være til gavn for europæernes tillid til hinanden og dermed til gavn for europæisk samarbejde.

Netavisen**Kommunistisk Politik på nettet - hver dag****Følg også med i KPnetTV****www.kpnet.dk**

Folkebevægelsen sætter fokus på EU-formandskabet

EU-modstandernes landsmøde har vedtaget 11 forslag til EU-formandskabet. - Og vi garanterer regeringen fuld opbakning til at få dem gennemført, udtaler MEP Søren Søndergaard

Når statsminister Helle Thorning-Schmidt overtager formandsposten i EU 1. januar, har Folkebevægelsen mod EU 11 konkrete forslag til, hvad hun bør arbejde for.

Søren Søndergaard på talerstolen til Folkebevægelsens mod EU's landsmøde

- Selvom vi er modstandere af EU, er vi ikke ligeglade med, hvad EU-formandskabet bruges til. Helt aktuelt

foreslår vi for eksempel, at der laves en exit-ordning for euro-lande, som vil genindføre deres egen valuta. Og på linje med LO og FTF netop har gjort i denne uge, så foreslår vi også, at formandskabet stiller forslag om en social protokol til traktaten, som hindrer social dumping, forklarer Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Vi vil med andre ord gøre alt for, at den danske regering bruger formandskabet til at fjerne nogle af de mest absurde og urimelige ting i EU.

11 forslag fra Folkebevægelsen til det danske EU-formandskab

Vedtaget på Folkebevægelsen mod EU's landsmøde 29.-30. oktober 2011 på Stengård Skole i Gladsaxe

Den 1. januar 2012 overtager Danmark formandskabet i EU. Selvom Folkebevægelsen grundlæggende er imod EU, så betyder det ikke, at vi er ligeglade med, hvordan formandslande bruger denne vigtige position. Tværtimod vil vi gøre alt for, at den danske regering bruger formandskabet til at arbejde for at fjerne nogle af de mest absurde og urimelige ting i EU. Derfor har vi formuleret følgende 11 forslag til det danske formandskab. Vi kan garantere den danske regering vores fulde opbakning til at få dem gennemført i EU.

1. For en social protokol til beskyttelse mod social dumping

Begrundelse: Det danske formandskab må stille forslag om en social protokol, som kan hindre den sociale dumping, der er tilladt efter EU-traktaterne. Den danske fagbevægelse skal have ret til at forsvare løn- og arbejdsvilkår, der svarer til den danske model. Men flere EU-domme har undergravet denne ret med henvisning til traktaterne.

2. Nej til total harmoniseringer og for minimumstandarder med ret til at gå videre inden for fødevarer, sundhed, miljø, arbejdsmiljø og dyrevelfærd

Begrundelse: På mange områder i EU sker der totalharmoniseringer af hensyn til det indre marked. Det betyder i mange tilfælde, at lande får sænket deres standarder – og det betyder altid, at alle lande bliver forhindret i at forbedre standarderne ud over det aftalte. Derfor må det danske formandskab stille forslag om, at på områder som fødevarer, sundhed, miljø, arbejdsmiljø og dyrevelfærd skal gælde minimumsstandarder med ret for det enkelte land til at gå videre.

3. Plan for afskaffelse af landbrugsstøtten

Begrundelse: Landbrugsstøtten er den største post på EU-budgettet. Den betyder ikke bare overførsel af milliarder af kroner fra skatteyderne til store jordejere og en skævvridning af landbrugsproduktionen inden for EU. Men den er også med til at undergrave landbrugsproduktionen i store dele af den tredje verden og dermed fastholde millioner af mennesker i fattigdom. Derfor må

DOKUMENTATION

der under det danske formandskab i det mindste vedtages en plan for en gradvis afskaffelse af landsbrugsstøtten.

4. Afskaffelse af EU-parlamentets rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg

Begrundelse: Tolv gange om året pakkes EU-parlamentet i kasser og flyttes fra Bruxelles til Strasbourg. Efter fire dages møde flyttes det hele så tilbage til Bruxelles igen. Det koster skatteborgerne over 1.000.000.000 kroner, og det koster naturen en større CO₂-påvirkning. Dette rejsecirkus er en hån mod sund fornuft og fortsætter, alene fordi Frankrig har fået det indskrevet i EU-traktaten. Det danske formandskab må arbejde for, at parlamentet selv bestemmer sit mødested, og derudover nedlægge veto mod enhver fremtidig traktatændring, indtil dette rejsecirkus er blevet standset.

5. Mere åbenhed i EU og parlamentarisk revision af alle EU-regnskaber

Begrundelse: EU's regnskaber revideres af EU-parlamentet. Men når parla-

DOKUMENTATION

mentet stiller spørgsmål til Rådets regnskab, så nægter Rådet at svare. Det er fuldstændig uacceptabelt. Hvordan skal borgerne have nogen som helst tilid til EU, hvis ikke engang EU-parlamentet kan kigge regnskaberne efter i sømmene? Derfor må det danske formandskab fyldestgørende og uden tøven svare på alle parlamentets spørgsmål – også om Rådets regnskab. Samtidig må formandskabet arbejde for mere åbenhed i EU-systemet, f.eks. omkring sammensætningen af de ekstremt indflydelsesrige ekspertgrupper under EU-kommissionen.

6. Fælles aftale om 40 % CO₂-reduktion i forhold til 1990-niveauet inden år 2020

Begrundelse: Den globale opvarmning har allerede i dag store menneskelige omkostninger, og alt andet lige vil de blive meget værre i fremtiden. Derfor er det vigtigt, at der gøres en aktiv indsats mod den menneskeskabte del af den globale opvarmning gennem en drastisk reduktion i CO₂-udslippet. Selvom EU i ord anerkender problemet, så ligger EU's målsætninger langt fra det nødvendige. Derfor må den danske regering arbejde for en fælles aftale i EU om en reduktion af CO₂-udslippet inden 2020 på mindst 40 %.

7. Stop for EU's investeringer i atomkraft

Begrundelse: Den danske befolkning har klart sagt nej til atomkraft. Senest har katastrofen i Japan mindet os om, hvor ualmindelig klog en beslutning det er. Alligevel er vi tvunget til hvert år at indbetale millioner af kroner til EU's investering i atomkraft gennem Euratom. Det danske EU-formandskab må stille forslag om, at EU stopper sin investering i atomkraft. Hvis dette forslag ikke går igennem, må regeringen øjeblikkeligt udmelde Danmark af Euratom.

8. Stop for handelsaftaler og salg af våben til diktaturer og lande, som krænker menneskerettighederne

Begrundelse: EU har en lang tradition for at støtte forskellige diktatorer, krigsmagere og andre banditter rundt omkring i verden. Det er bl.a. sket gennem begunstigede handelsaftaler, men også ved at EU-lande med accept fra EU har solgt våben og sågar torturredskaber til lande, som krænker menneskerettighederne. Det danske EU-formandskab må arbejde for, at denne situation ændres, og at menneskerettighedsklausuler i handelsaftalerne rent faktisk bliver brugt. Nej til EU-deltagelse i krigshandlinger overalt i verden.

9. Forhindre, at euro-krisen fører til yderligere magtkoncentration i EU

Begrundelse: Euro-konstruktionen er i dyb krise. Som Folkebevægelsen mange gange tidligere har advaret om, så har indførelsen af euroen øget ulighederne mellem landene i EU. Samtidig bruger EU-eliten euroens krise til at overføre mere magt til EU og til at gennemtvinge en hårdhændet nedskæringspolitik for den almindelige befolkning i de hårdest ramte euro-lande. Derfor må det danske EU-formandskab arbejde for, at der i EU etableres en hjælpemekanisme til lande, som ønsker at forlade euroen.

10. Nej til EU-skat og højere EU-kontingent – koncentrer EU-støtten til de fattigste

Begrundelse: EU kræver flere penge og ret til at opkræve skatter. Formålet er yderligere at løsrive EU-systemet fra de nationale parlamenters demokratiske kontrol. Den danske regering må nedlægge veto mod EU-skatte og imod et højere EU-budget. Samtidig må det danske formandskab arbejde for, at EU-kontingentet nedsættes og at udbetalinger fra EU's fonde udelukkende reserveres til lande, hvor levestandarden ligger under gennemsnittet i EU. Det er et absurd spild af ressourcer og selvbestemmelse, at vi først skal sende penge til Bruxelles og derefter skal anmode

EU-bureaukratiet om at få de samme penge retur til f.eks. hjælp til fyrede arbejdere.

11. Igangsættelse af en omfattende afbureaukratisering og regelslankning, så nærhedsprincippet genindføres

Begrundelse: Vi oplevet gang på gang, at EU blander sig i ikke-grænseoverskridende ting fra ballonpusteri for børn til mere alvorlige sager som velfærd, undervisning, arbejdsmarked m.v. Derfor ønsker Folkebevægelsen en afbureaukratisering og regelslankning, så EU's magt reduceres i tråd med de tanker, som oprindeligt blev kaldt nærhedsprincippet, men som næppe oprettholdes i dag, hvor EU bestemmer op mod 80 % af love og regler herhjemme.

Den nyvalgte landsledelse

Resultatet af valget til landsledelsen på Folkebevægelsen mod EU's landsmøde 29.-30. oktober 2011 (stemmetal i parentes)

Jesper Morville (106)
 Rina Ronja Kari (104)
 Kjeld Richter-Mikkelsen (104)
 Niels Eriksen (101)
 Hans Hansen (93)
 Sven Skovmand (93)
 Svend Erik Christensen (92)
 Thorkil Sohn (90)
 Karina Rohr Sørensen (90)
 Jørgen Grøn (87)
 Lars Østergaard Møller (86)
 Eva Hallum (81)
 Johanne Kristensen (80)
 Gitte Velling (79)
 Hans Henrik Larsen (78)
 Luise Hemmer Pihl (74)
 Kim Holm (72)
 Troels Juel (71)
 Gustav Sieg Sørensen (71)
 Tobias Clausen (70)
 Gitte Thomsen (65)
 Kit Aastrup (61) - 1. suppleant
 Brian Olsen (60) - 2. suppleant
 Oskar Lund Rasmussen (52) - 3. suppleant

LO's krise

Faldene opbakning til LO var et hovedtema på den netop overståede kongres

Med LO's kongres i forrige weekend blev der sat ekstra fokus på fagbevægelsens krise. Medlemstallet er styrtdykket, og det ser ud til at fortsætte i frit fald. Harald Børstings åbningstale blev ikke den glædesrus, som man i fagbevægelsen gerne havde set med den nye regering. Dertil er knasterne med SRSF-regeringen og de kommende trepartsforhandlinger for hårde, og frem for alt minder bevægelsen med dets udvikling i medlemstallet mere og mere en patient i respirator.

I tørre tal har LO siden 1995 mistet 300.000 medlemmer. De gule – Det faglige hus og Kristelig fagbevægelse – har i samme periode haft en fremgang på ca. 120.000. ”Sofaen” er blevet valgt af stadig flere, hvorfor antallet af uorganiserede arbejdere er steget fra 25 til 33 pct. af arbejdsstyrken. Iberegnet de gule fagforeninger er blot 67 pct. i dag organiseret.

Det er i forhold til mange lande –

Fred på bagsmækken Foto: Michael Bo Rasmussen

især i Sydeuropa – stadig en høj grad af organisering, men også for erhvervslivet alligevel foruroligende. Faktisk er borgerlige medier og mange erhvervsledere udtalt bekymret for LO's fremtidige rolle. Administrerende direktør i Lead Agency Kresten Schultz Jørgensen lægger ikke skjul på sine bekymringer for et svagt LO:

- Den moderne fagbevægelse sikrer nu engang rolige vilkår på arbejdsmarkedet. I Dansk Industri og arbejdsgiverforeningen ved man godt, at skræks-

cenariet slet ikke er et stærkt LO. Det er snarere et kaotisk, sydlandsk arbejdsmarked, hvor ingen ved, hvem der forhandler med hvem, og hvor forudsigeligheden på lønmodtagersiden blæser i vinden, og hvor vilde strejker og amatøragtige arbejdsforhold er på dagsordenen.

Man kan høre de græske, portugisiske, spanske og snart italienske arbejdere rumstere i baggrunden. Det er rigtig foruroligende for det hjemlige erhvervsliv.

Pris på dårligt arbejdsmiljø

Byggefagene i København sætter tal på den skjulte regning et dårligt arbejdsmiljø efterlader

For første gang sætter de nu konkrete tal på prisen for det dårlige arbejdsmiljø. I sidste uge uddelte de arbejdsmiljøbøder til virksomheder på 22 byggepladser, som Samvirke besøgte på såkaldt byggepatrulje.

Den samlede skjulte samfundsregning for de omkring 117 mand, der var i sving på byggepladserne, lød på 225.000 kr om året.

- Det ret chokerende bare på en enkelt dag at kunne gå ud og konstatere, at hvis de firmaer vi besøgte fortsætter med at arbejde sådan i et år, så koster det samfundet en kvart million hvert år,

ET GODT ARBEJDSMILJØ
BETALER SIG

siger Freddy Ridderhaugen.

- Firmaerne har budt ind på opgaverne på lige vilkår. Men nogen af dem efterlader en regning til samfundet, som både de lovlidige arbejdsgivere og skatteyderne får lov at betale. Det er ulige konkurrence, når nogen får lov at sende den skjulte regning videre, siger han.

Overskrider grænseværdier

Med aktionen ønsker byggefagene at sætte fokus på de omkostninger, som arbejdsbetingede lidelser koster samfundet. Under besøgene på de 22 byggepladser observerede byggepatruljerne arbejdsgangen og snakkede med folkene.

- Ud fra det vurderede vi, om grænseværdierne i Arbejdstilsynets vejledning om ”løft træk og skub” blev overskredet. Vi har regnet os frem til, at hvis, dem som arbejder med overskrivelserne, fortsætter med at gøre det et år, så koster det samfundet 5.000 kr., forklarer Freddy Ridderhaugen.

Det skete i så mange tilfælde på de 22 pladser, at den samlede pris her beløber sig til 225.000 kr. om året for samfundet.

Fagligt Ansvar, brink

LO og forbundene vil selvfølgelig også gerne bringe organisationsprocenterne tilbage på sporet. Man kan også konstatere, at det i mange år har været en kamp op ad bakke. Der har – ikke mindst i VK-regeringens tid – været ført en konsekvent økonomisk og ideologisk kamp mod den etablerede fagbevægelse: Fradragsretten for fagforeningsmedlemskab er forringet, forbud mod eksklusivaftaler gennemførtes i 2006, og lovgivningen i 2002 mod, at a-kasser var ”bundne”, betød, at alle kunne vælge ”frit” mellem a-kasser. Masser af fordele ved medlemskab er forringet eller fjernet.

Politikken var en naturlig konsekvens af VK-regeringens neoliberale ideologi. Det kunne ikke være anderledes. Konsekvenserne er imidlertid mere uoverskuelige, og det i en grad, der har gjort mange erhvervsledere nervøse ved tanken om direkte klassekamp – uden en reformistisk kontrol.

Der er rigtig mange, der kommer med bud på en eliksir, som kan vende udviklingen.

Arbejdsmarkedsforskere hælder til at reducere kontingentkronerne, hvilket gør dem økonomisk bedre i konkurrencen til de gule, samt en resultatorienteret politik på arbejdspladserne. LO-ledelsen er for så vidt enige. Kongressen besluttede, at forbundene skal være mere synlige på arbejdspladserne.

Problemet er, at LO-forbundene er spundet ind i reformistisk vraggods. Så længe klassesamarbejdslinjen ikke opgives, vil bevægelsen ikke have nogen appel. Forbundene og LO vil stadig stikke knive i ryggen på kæmpende arbejdere. Det ligger i kortene, at den reformistiske fagbevægelse graver sin egen grav – og tempoet forøges i takt med, at klassekampen skærpes nationalt og internationalt.

LO's formand Harald Børsting og forbundslederne rummer ikke svarene i tiden. De er bundet op på klassesamarbejde. Kongressens beslutning om lønforhøjelse til lederne er kun et lille eksempel på deres arrogance overfor dansk arbejderklasse.

De revolutionære svar på den organisatoriske krise i dansk arbejderbevægelse findes kun i klassen selv.

Kirken bimler dernedad

Min kone og jeg er så ”heldige”, at vores boligkarre er omgivet af ikke mindre end tre kirker, hvis bimlen vi hemsøges af i hvert fald hver eneste søndag. De tager sig den frihed at vække os – som regel ved morgenbordet – kl. 9. Herved gives en times varsel for den meget uoplagte kirkegænger.

Nu er det sådan, at vi kun optræder som kunder i den danske folkekirke, når nærmeste familie byder til barnedåb eller lignende. Det er min sandten ikke noget, man bliver afhængig af. Det er da også flere år siden, vi tog konsekvensen og meldte os ud.

Fra vores lejlighed har vi en glimrende mulighed for at betragte besøgende og antallet af samme i den nærmeste af de tre kirker, der har omringet os. Det er et sørgeligt syn. Vores bedømmelse er, at i forhold til kunderne

til en ordinær gudstjeneste var der flere deltagere med til den sidste nadver.

Det kan nok afskrække Søren Krarup, at der ikke skal mange moskeer til for med fredagsbønnen at distancere den samlede skare af besøgende i de danske folkekirker en almindelig søndag formiddag.

Det er næppe en ubekendt faktor for de fleste, at den ukristelige statistik alt for tydeligt viser, at medlemstallet falder drastisk. Det overgås, formoder jeg, kun af frafaldet blandt Brøndbys fanskarer. Det ændrer imidlertid ikke ved det faktum, at udgifterne – eller mere korrekt støtten – bliver højere og højere. Det danske samfund pumper i dag mere end syv milliarder kroner ind i denne tomme reaktionære institution. 20 pct. af disse milliarder kommer fra almindelige skatteborgere, uanset om de er ateister, muslimer eller andre, der ikke er medlem af folkekirken.

Det er ikke kun medlemstallet, der dykker. Antallet af vielser er siden 2000 faldet med 25 pct., og konfirmerationer med 11 pct.

I samme periode er støtten steget med 40 pct. (med inflation indregnet). I år 2000 efter Kristi fødsel kostede Gud ”kun” fem milliarder. Guds tjenere tager sig i øvrigt godt betalt: Fire milliarder går til lønninger. Så forstår man bedre, at der er god vind i de kristelige fagforeninger.

Vores nye kirkeminister Manu Sareen har til altinget.dk bebudet, at han er ”helt enig” i, at stat og kirke skal adskilles. Fremtiden må så vise, hvorvidt der indføres brugerbetaling. I givet fald kan det overvejes, om man skal indføre grupperabat, hvilket nok ikke får den store betydning. ”Orange” billetter om søndagen kunne have en virkning, eller en Aalborg

Akvavit til nadveren kunne måske løse et par gæster fra deres stampladser i kroen overfor.

I disse spare- og krisetider burde støtten til folkekirken over for fattige og af arbejdsmarkedet udstødte betragtes som blasfemi.

Jeg havde en rigtig god bekendt, som nu desværre ikke er mere. Han var rød af den bedste slags og yndede at fortælle denne lille anekdote:

- Som bekendt havde Stalin ikke bestilt plads i himlen. Sankt Peter forviste ham til skærsilden og Satan med tilbehør. Hrusjtjov ville have hygget sig, hvis han kendte omstændighederne. Det skulle imidlertid vise sig, at Stalin havde mere hår på brystet, end socialimperialisterne var klar over – for da der var gået en uges tid, meldte Satan sin ankomst til Himlen, hvor han bad om politisk asyl.

Reno

Guy Mannings skitser fra den verdensomspændende protestbevægelse Occupy Wall Street er blevet et internet-hit. OWS er måske den mest fotograferede protestbevægelse nogensinde, men Mannings skitser af individuelle deltagere i forskellige aktioner rundt om i verden er også portrætter af menneskene i bevægelsen. Mange af hans skitser er lavet på avispapir – som for at understrege aktualitetspræget: De er på, nu! Her er et udvalg

Skitser fra Occupy Wall Street

Af Guy Denning

'occupy Oakland (they kept shooting)'
31. Oktober 2011

'occupy Milano (allievi che cantano)' 6. November 2011

'Occupy Oakland (California dreaming)'
7. November 2011

'Occupy Wall Street (Bologna's enthusiasm)'
12. Oktober 2011

'Occupy Wall Street (the sound of free speech)'
13. Oktober 2011

'occupy (Indignados Madrid 1)'
4. November 2011

'our leaders lie'
Tegning fra 2009

Find tegningerne på
www.facebook.com/guydenning

'Occupy Wall Street (new media method)'
4. Oktober 2011

'occupy (the 99%)' 30. Oktober 2011

G20-lande i ubalance

Kapitalismen er i krise, og den vil ikke gå væk. Men G20 mødet fik gjort en ende på Papandreous og Berlusconi's politiske liv

På G20-landenes årsmøde den 3. til 4. november kunne man konstatere, at den økonomiske krise stadig er her. På trods af, at man ved tidligere møder optimistisk havde forudset, at der var tegn på en mildning, om end langt til et nyt opsving, så overgår man nu nærmest hinanden i negative forudsigelser om krisens længde.

Ubalancer

Den økonomiske samarbejdsorganisation OECD forudsiger, at de største økonomier står til et fald i BNP på op til fem procent i første halvdel af 2013, hvis der ikke handles. Den Internationale Valutafond (IMF) udkom med lignende sorte forudsigelser, og International Labour Organisation (ILO) advarede om stigende arbejdsløshed.

- Der er brug for frygtløse beslutninger fra G20-mødet i Cannes for at få den globale økonomi tilbage på sporet, sagde OECD's generalsekretær Angel Gurría i en pressemeddelelse.

Lande med overskud på handelsbalancen må sætte gang i hjulene og der ved rette op på den strukturelle ubalance i forhold til de lande, der kæmper med gæld og handelsunderskud. De store handelsoverskudslande Kina, Tyskland, Japan må udvide deres hjemlige økonomiske aktiviteter for derved at trække gang i verdensøkonomien.

G20-landene havde hverken lyst eller mulighed til at gå ind og ændre de eksisterende ubalancer, og tendensen til den uens udvikling af imperialistiske økonomier vil blot forstærkes i de kommende år, hvor de nye markeder i gruppen forventer en vækst 7,2 procent mod EU-landenes mere nøjsomme 1-2 procent.

Tæsk til Grækenland og Italien

Fra EU's side var der ikke mindst lagt

op til at styrke IMF med bidrag fra Kina og Rusland og andre vækstøkonomier, så der er flere penge til at hjælpe den kriseramte euro. Grækenland og planen om at lægge EU's 'redningspakke' ud til grækernes afgørelse ved en folkeafstemning kom til at overskygge alt andet på G20-mødet.

Men den fornyede usikkerhed, der opstod om eurozonens stabilitet, var ikke det bedste udgangspunkt for en aftale om at skyde flere penge i kassen.

Kravet fra vækstøkonomierne for at stille flere penge til rådighed er dels større indflydelse i IMF og dels sikkerhed for pengene, og ingen af delene kom man til enighed om denne gang.

Grækenland fik læst og påskrevet, og Italien måtte også forpligte sig til lade IMF foretage en offentlig kontrol af sin politik hvert eneste kvartal. Det vil konkret sige overvågning af gennemførelsen af EU-dikterede nedskæringer.

Langsommelighed med regulering

På årets møde blev der gjort status på, hvor langt man er kommet med planerne for større gennemsigtighed i de finansielle markeder og fælles standarder for banker og finansmarkeder i det hele taget.

På en række områder er man kommet videre fra forslag til forberedelse af lovgivning, men det tager forbløffende lang tid at indføre lidt strammere krav til bankernes forretningsmetoder.

De nye internationale bankregler er baseret på den såkaldte Basel-komité's anbefalinger. De er først vedtaget som en EU-forordning og et EU-direktiv, der skal senere føres ud i livet gennem national lovgivning og ventes at være på plads inden udgangen af 2012.

Mange af reglerne skal indføres gradvis, så banker og investerings-selskaberne kan tilpasse sig. Reglerne vil først være fuldt gældende fra 2019 eller senere endnu, da finansverdenens lobbygrupper gerne har held til at få tingene udsat i det uendelige.

Men allerede i løbet af 2012 er der krav til, at banker skal have flere penge i banken, førend de kan låne ud.

Den såkaldte kernekapital skal svare til 8 pct. af de risikovægtede udlån; den skal fungere som en buffer til eventuelle tab. Kan en bank ikke finde ud af det, må den lukke. Hertil er der krav til likviditet, standardisering af kreditrisikoberegning og fælles regler for sanktioner ved overtrædelser.

Hvad er kernekapitalen?

Kernekapitalen skal altså bestå af værdier, der ikke kan miste deres værdi ... Heri ligger også hele problemet med de spæde forsøg på at rulle årtierne med deregulering tilbage. Der findes jo ikke hverken aktier, statsobligationer eller nogen anden investering, der kan kaldes helt stabile værdier.

Konsekvensen af de nye bankregler kan derfor blive, at kriser slår hårdere igennem, da en nedjustering, der rammer den såkaldte kernekapital, kan tvinge banker ud i frasalgs af investeringer, uanset om det er med tab.

At G8- og G20-landene bestemmer, hvilken politik der føres i EU og dermed i Danmark, er medvirkende til, at der ikke er sket et grundlæggende opgør med problemer i finansverdenen i kølvandet på krisen. Der er ikke lyttet til kravet om at splitte finanssektoren op, så der er større gennemsuelighed, eller kravet om at forbyde bestemte typer af spekulation, eller kravet om at lave prisregulering af ejendomsmarkeder, eller forslaget om at give staten mulighed for at drive bankvæsen osv. ...

Masser af emner som energi, klima, hjælp til udviklingslande og fødevarer-sikkerhed blev drøftet på G20-gruppens møde, der synes sig bestaltet til at bestemme over det hele.

Mange vil mene, det er spørgsmål, der hører hjemme i folketinget eller FN, men som konkret er overdraget til EU, hvis man er et mindre medlemsland som Danmark – og reelt ender hos G20.

Faktanote

G20 består af Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Kina, Frankrig, Tyskland, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexico, Rusland, Saudi-Arabien, Sydafrika, Sydkorea, Tyrkiet, Storbritannien, USA og EU.

Hvad betyder den græske statsbankerot?

Af Henrik Herløv Lund

En græsk statsbankerot er en realitet. EU's hjælpepakke tager sigte på en begrænset bankerot. Henrik Herløv Lund beskriver nogle konsekvenser i en lille bog, "Rapport: EU's redningsplan", i serien Kritiske Analyser, hvoraf et mindre uddrag bringes i det følgende

Det græske gældsproblem

Det er ingen tilfældighed, at græsk statsbankerot kom på dagsordenen netop nu.

Den græske gæld er simpelthen blevet så stor og Grækenlands økonomiske situation så dårlig, at afvikling af gælden er udsigts- og endeløs.

Grækenland har i en årrække kæmpet med et stort og stigende gældsproblem. P.t. nærmer gælden sig 170 % af BNP, svarende til op mod 2700 mia. kr.

Refinansieringsbehovet er i de nærmeste år gigantisk. Samtidig er der ikke tegn på forbedringer af den græske økonomi (vi er allerede ved lånepakke nr. 2). Og opgaven med at bringe Grækenland på fode forekommer som sagt ende- og håbløs (kravet er 10 % vækst i 30 år). Imens hærger stadig mere omfattende strejker landet som udtryk for befolkningens desperation og afmagtsfølelse. For gældskrisen og de heraf følgende sparekrav har ramt stadig hårdere på befolkningens levestandard og velfærd.

Når det er lige nu, at en græsk statsbankerot gennemføres, skyldes det ikke mindst, at mere end halvdelen af Grækenlands offentlige bruttogæld på i alt omkring 350 mio. euro forfalder i de kommende fem år.

Skal man med andre ord i de kommende år ikke uden udsigt hælde milliarder i græsk økonomi nuværende bundløse hul, er det nu, en statsbankerot skal tages.

Hvad er en statsbankerot?

En statsbankerot kan have flere forskellige former, som kan være mere eller mindre ordnet og styret, og som kan være mere eller mindre tvungne/frivillige:

1) Den mest "kaotiske" form for statsbankerot ville være en betalingsstandsning, dvs. hvor Grækenland slet og ret måtte smide håndklædet i ringen og meddele, at man ikke længere kunne – og ville – afdrage på gælden. Således om tidligere Argentina har gjort.

2) Heroverfor står en mere "kontrolleret statsbankerot" – en såkaldt "Hair cut" eller gældsnedskrivning, hvor den offentlige gæld nedskrives med en procentdel over en bred bank, og alle investorer med statsobligationer kan dermed ikke få alle deres penge tilbage, når obligationerne udløber.

3) Endelig er der den mest "bløde form" form, en såkaldt "reprofilering", hvor investorerne får mulighed for frivillig mindre og/eller senere tilbagebetaling. Fordelen herved er, at man hermed formentlig kan undgå, at bankernes genforsikring mod tab hos andre banker og forsikringsselskaber udløses, hvorved tabene breder sig som ringe i vandet i hele finanssystemet.

Størst både positiv og negativ effekt ville en egentlig betalingsstandsning indebære, hvor Grækenland opgav at betale tilbage. Det ville positivt betyde den største gældsfrigørelse for Grækenland. Men omvendt gælder, at jo mere kaotisk og ukontrolleret en statsbankerot er, jo større skadevirkningerne på den nationale såvel som internationale økonomi. En egentlig betalingsstandsning ville derfor på den negative side også føre til de voldsomste reaktioner på finansmarkederne og ville kaste ikke blot Grækenland, men hele EU ud i økonomisk kaos.

Og der er ingen tvivl om, at uden indgriben ville Grækenlands økonomiske deroute være fortsat frem mod en betalingsstandsning, hvilket i den internationale økonomi, men navnlig i EU

Henrik Herløv Lund

kunne have udløst en ny finanskrise.

Imidlertid er heller ikke blødere former for statsbankerot uden skadevirkninger. Ved at studere effekten

af den krasseste form for statsbankerot – betalingsstandsning – kan vi også indkredse potentielle effekter af ovenanførte "blødere" former.

Hvordan ville en betalingsstandsning virke på græsk økonomi?

En egentlig betalingsstandsning i Grækenland kan ikke fraskrives en positiv effekt, som jo ville være at Grækenland i princippet kunne starte forfra helt uden gæld. For en gældsnedskrivning gælder selvfølgelig, at gælden hermed ikke forsvinder helt, men der vil stadig være den positive effekt, at gældsbyrden reduceres til et niveau, som den græske stat bedre kan forrente og afdrage. Renteudgifterne falder, ligesom gældsbyrden fordeles mellem skatteyderne og obligationsejerne, idet de sidste jo hermed kommer til at bære en del af byrden.

Grækenlands afhængighed af, at skatteyderne i andre EU-lande er villige til at betale en stor del af den græske statsgæld, reduceres hermed.

På den negative side gælder det problem, at der ved en græsk statsbankerot stadig vil være underskud på den græske stats primære balance, fordi Grækenland ikke har nok skatteindtægter til at finansiere sine udgifter.

Derfor vil Grækenland uanset statsbankerot ikke kunne betale alle sine udgifter, også selvom renteudgifterne er blevet lavere, og vil derfor trods gældsnedskrivning være tvunget til at fortsætte med omfattende besparelser at skabe balance i det offentlige regnskab.

Samtidig medfører græsk statsbankerot, at græske statsobligationer falder i værdi, og det vil ikke mindst ramme græske banker, der alle har store beholdninger heraf. Jo mere omfattende statsbankerot, jo kraftigere denne effekt.

En statsbankerot truer dermed det græske banksystem, og Grækenland tvinges derfor til at rekapitalisere sine banker. Ved en egentlig betalingsstandsning vil det formentlig ligefrem tvinge til fuld statsovertagelse af den græske banksektor.

Hermed risikeres imidlertid, at den samlede økonomi sendes i (yderligere) nedsving samtidig med skærpet social krise og dermed følgende demonstrationer. Grækenland vil i en sådan situation have voldsomt behov for penge for at afhjælpe underskud og sætte gang i økonomien, men at låne vil i lige i den situation modsat være særdeles vanskeligt. Jo mere omfattende og ensidig en statsbankerot er, jo stærkere vil udelukkelsen fra ny låntagning være – altså stærkest ved en egentlig betalingsstandsning.

I en sådan situation risikerer den græske regering at blive tvunget til kraftige løbende besparelser for overhovedet at kunne få statsbudgettet til at hænge sammen.

Uløste konkurrenceevneproblemer

Men en statsbankerot påvirker kun den del af de græske problemer, som handler om gælden.

Den anden hovedårsag til Grækenlands økonomiske nedtur – den lave konkurrencekraft – består stadig, og uden en forbedring af konkurrenceevnen kan Grækenland ikke øge beskæftigelse, eksport og statsindtægter og tjene valuta ind til at betale af på den udenlandske del af den tilbageværende gæld.

En udvej kunne være, at Grækenland udtrådte af eurosamarbejdet og gik tilbage til drakmen som møntfod. Dette ville ikke løse problemet med den resterende del af gælden, som for udlandets vedkommende jo er i euro.

Men hermed ville Grækenland være frit stillet til både at føre sin egen valutapolitik og rentepolitik. ”Nye drakmer” ville på grund af gældsnedskrivningen automatisk blive værdisat meget lavt, og ydermere kunne den græske stat gennem en massiv nedskrivning af drakmen yderligere styrke konkurrenceevnen.

Den græske stat ville dog i så tilfælde være tvunget til at indføre total kontrol

med kapitalbevægelser og totalt forbud mod kapitaludførsel – samt nationalisere bankerne. Samtidig ville devalueringen medføre en kraftig inflation og udhuling af befolkningens levevilkår

Denne udvej er således ikke uden problemer.

Et alternativ kunne være, at EU tilfører Grækenland støtte til udvikling af investeringer, produktivkraft og konkurrenceevne.

Græsk statsbankerots konsekvenser for EU

Hvis en græsk statsbankerot er begrænset og kontrolleret, kan den have positive fordele for EU i øvrigt gennem at skabe ro om euroen og europæisk økonomi.

Men også for EU har der i forbindelse med en græsk statsbankerot ligget betydelige potentielle risici, som det har handlet om at inddæmme.

Og her gælder som anført, at jo mere omfattende og kaotisk statsbankerot, jo større negativ effekt for hele EU.

Et hovedvanskelighed for EU ved løsningen af den græske gældskrise har været, at det er en række store europæiske banker, som har lånt grækerne pengene: Herved er disse banker kommet i risikozonen på grund af de stigende græske problemer med at betale tilbage.

Lånene til Grækenland er primært givet af banker i EU. Af den beholdning af græske statsobligationer, som banker verden over har, ligger 96 % i europæiske banker. Flest midler ude at svømme har Tyskland og Frankrig, som blandt eurolandene står for over halvdelen af udlånene til Grækenland.

Ud over naturligvis de græske banker selv er det da også tyske og franske banker, som ligger inde med de største beholdninger af græske statsobligationer, men også fx belgiske og britiske banker er med.

Både gældslande og kreditorlande kan blive ramt

De store europæiske landes udeståender hos Grækenland har gjort det vanskeligt for EU at tackle en græsk statsbankerot.

For en græsk statsbankerot betyder for bankerne dels direkte tab på nedskrivningen af gælden. Hertil kommer

risikoen for yderligere tab, fordi også kurserne på også de ikke-aflyste lån risikerer at falde.

Risikoen har selvsagt været, at man ved en græsk statsbankerot underminere mange europæiske banker og hermed igen tilliden til økonomierne i eurozonen. Samtidig indebar en græsk statsbankerot også betydelig risiko for afsmitning på de øvrige gældsramte lande: Portugal og Irland i første række og i anden række Italien og Spanien.

For den internationale finanskapital vil uvægerligt fremover være mere forbeholden over for lande, som betragtes som ”risikable”.

Igen gælder her, at disse skadevirkninger ville have været voldsomst ved en egentlig ensidig græsk betalingsstandsning.

Ved store tab hos de store banker i Tyskland, Frankrig m.m. risikeredes det at ryste den tyske og den franske økonomi. Tabene kunne brede sig som ringe i vandet, og risikoen var, at bankerne smækkede kassen i og strammede kreditgivning, med en skadelig kontraktiv effekt heraf for hele realøkonomien.

Hertil kommer, at den europæiske centralbank risikerede at blive stærkt belastet af en sådan krise. ECB har allerede lånt navnlig grækerne mange penge for at understøtte købet af græske statsobligationer og vil hermed i sig selv lide betydelige tab på en græsk gældsnedskrivning.

Belastedes ECB yderligere af en skærpelse af de gældsramte landes situation og af en omkring sig bredende bankkrise, kunne de gældsramte landes fremtidige lånebetingelserne blive så dårlige, at det ville bringe flere gældslande end Grækenland i farezonen.

En græsk statsbankerot har altså haft indlysende fordele for EU, men også rummet betydelige risici.

En yderligere risiko er, at hvis Grækenland af hensyn til sin konkurrenceevne forlader euroen, vil det rejse spørgsmålet, om flere gældslande med tilsvarende problemer vil gøre det samme.

Hvilket igen kan bringe euroen som sådan i fare.

Vestens demokrati: En farce og et bedrag

Af dr. Paul Craig Roberts

Paul Craig Roberts er tidligere vicefinansminister i Reagan-administrationen og en skarp kritiker af amerikansk og vestlig imperialisme, senest i forbindelse med G20-topmødet i Cannes. 'Demokratiet' i EU går ikke ram forbi

Demonstranter har kåret Papandreou til Årets IMF medarbejder.
30. juni Athen Foro: flickr/SpirosK

Med hver eneste dag, der går, føjes nye træk til de bedrageriske billede af, hvad der kaldes vestligt demokrati.

Bemærk f.eks., at hele den vestlige verden er oprørt over, at den græske premierminister meddelte, at han vil tillade det græske folk at afgøre dets egen skæbne i stedet for at få den afgjort af en håndfuld bankmænd, politikere og bureaukrater, som har glade dage på skatteydernes bekostning ved 'drøftelser' i den franske ferieby Cannes ved Middelhavet.

Den græske økonomi står i sit fjerde år med nedgang og savner indtægter til at honorere sin nationalgæld til private europæiske banker. Bankerne vil ikke tabe penge, så en flok magthavere fik lavet en aftale med repræsentanter for den græske regering om at afskrive noget af gælden til gengæld for kapitalstøtte fra EU, som skal finansieres ved at påtvinge den græske befolkning et brutalt spareregimente. Lønninger, indkomster, pensioner og sundhedspleje skæres ned, mens arbejdsløshedsraten vokser til depressionsniveau. Offentligt ansatte fyres. Værdifuld offentlig ejendom skal sælges til private investorer for en brøkdel af værdien. Med andre ord skal Grækenland udplyndres.

I stort antal har grækerne været på gaden for at protestere mod nedskæringspolitikken og er nået til en sådan grad af vrede, at der kastes molotovcocktails efter politiet. Grækenland falder politisk fra hinanden. Det græske folk mærker, at EU's redningspakke ikke redder Grækenland. Den redder de franske, hollandske og tyske banker på

det græske folks bekostning.

Den græske premierminister, som så støtten til hans parti og dets magt forsvinde, annoncerede, at han ville lade folket beslutte ved en folkeafstemning. Det er angiveligt, hvad demokratier gør i sidste ende. Men det viser sig, at 'frihed og demokrati' ikke skal tages bogstaveligt. Det er simpelthen et propagandistisk slagord, bag hvilket folk regeres af aftaler indgået af magtfulde private interesser bag kulisserne.

Meddelelsen om, at den græske premierminister ville sende studehandelen om den såkaldte hjælpepakke til folkeafstemning, chokerede hierarkiet i EU. Hvad tror denne græker, han er, når han vil tillade folket, som bærer omkostningerne ved aftalen, at have noget at sige om den? Hvem lukkede grækeren ud af sit bur? Det er ikke sådan, demokratier styres.

EU's magthavere er rasende over den græske premierministers afvigelse fra normal procedure. Men den græske leder stoler på, at det græske folk vil godkende aftalen, og ikke uden grund.

Det græske folk er i årtier blevet hjernevasket om betydningen af at 'være en del af Europa'. Det betyder at være medlem af Den Europæiske Union. Når grækerne indser, at de ved at nedstemme bankfolkernes hjælpepakke vil blive smidt ud af Den Europæiske Union, hvad de vil erfare i tiden frem til folkeafstemningen, vil de stemme for

studehandelen.

Der er allerede meningsmålinger, som siger det. En meningsmåling for en græske avis siger, at mens 46 % er imod hjælpepakken, så er 70 % for at blive i EU, hvad grækerne ser som et livsvigtigt spørgsmål.

Hvis denne meningsmåling er en pålidelig indikator, har den græske premierminister truffet en strålende politisk beslutning. Det græske folk vil stemme for det, som de har protesteret mod med vold i gaderne. Da grækerne selv vil gøre det, så ryger de græske politikere af kroge. Det er den satsning, den græske premierminister har gjort.

Uanset udfaldet, så læg mærke til, at hele den vestlige verdens politikere og investorer var i chok over, at en politiker i stedet for simpelthen at gennemtvinge en korridorftale sagde, at han ville lade folket beslutte. At lade folket beslutte er absolut udelukket i vestlige demokratier.

Hvis man har brug for yderligere beviser på denne mytiske skabning, der kaldes 'vestligt demokrati', så bemærk, at vestlige regeringer ikke længere er ansvarlige for loven. Sammenlign f.eks. de anklager om seksuelle krænkelser, som har ramt den amerikanske præsidentkandidat Herman Cains kampagne, med det fri lejde, som højtstående regeringsansvarlige, som klart har overtrådt grundloven, har fået.

Dette skal ikke ses som et forsvar for Cain. Jeg tager ikke stilling til anklagerne. Det egentlige point er noget andet. I USA er det eneste, som kan ødelægge en politiker, interessen for sex. Politikere som f.eks. George W. Bush, Dick Cheney og B. Obama kan ikke ødelægges ved, at de overtræder amerikansk eller international lov, eller ved at behandle forfatningen som simpelthen 'en bunke papir'. Bush og Cheney kan føre USA ud i krige, som hele vejen igennem baseres på løgne og tilrettelagte bedrag. De kan begå krigsforbrydelser og myrde et stort antal civile i 'krigen mod terror', som selv er et bedrag. De kan krænke amerikanske og internationale love mod tortur, simpelthen 'fordi præsidenten har sagt det'. De kan tilsidesætte *habeas corpus*, forfatningsbestemmelsen om, at en person ikke kan fængsles, uden der præsenteres beviser i en retssal. De kan nægte retten til en advokat. De kan tilsidesætte loven og udspionere amerikanere uden kendelser. De kan sende retfærdig rettergang ad helvede til. Faktisk kan de gøre, hvad de vil, nøjagtig som Hitlers Gestapo og Stalins hemmelige politi. Men hvis de udviser utidig interesse i en kvinde eller gør tilnærmelser til en kvinde, er de dødt kød.

Meget få kommentatorer har sagt noget om det. Repræsentanternes Hus førte ikke rigsretssag mod præsident Bill Clinton for hans krigsforbrydelser mod Serbien. De nedsatte en rigsret, fordi han løj om en sexaffære med en praktikanter i Det Hvide Hus. Det amerikanske senat, som selv havde alt for mange sexhistorier at forsvare sig imod, ville ikke fælde nogen dom.

Det er Amerika i dag. En præsident kan uden nogen som helst bemyndigelse, og slet ikke i forfatningen, myrde amerikanske statsborgere uden nogen anden grund end en påstand om, at 'de er en trussel'. Der behøves ingen bevis. Ingen dom. Ingen fremlæggelse af beviser for en domstol. Bare et mord. Det er nu tilladt den amerikanske præsident. Men lad ham bare prøve at få en kvinde med i seng, som ikke er hans kone, og han er en stegt and.

I Amerika eksisterer ikke længere noget som tortur, der er kun 'forstærket afhøring'. En simpel ændring af formu-

lingen har elimineret forbrydelsen. Så tortur er tilladt.

I Amerika i dag, eller i UK og EU, er enhver, som fortæller sandheden, en 'trussel'. Wikileaks' Julian Assange, som offentliggjorde information, som var lækket til ham fra amerikanske regeringskilder, som var bestyrte over den amerikanske regerings kriminelle handlinger, overdrages nu som resultat af amerikansk pres på britiske domstole til Sverige, som for amerikanske gunstbevisninger vil overdrage ham til USA uden hensyn til loven, så han kan retsforfølges på falske anklager.

Den vestlige 'civilisation' er totalt korrumperet af amerikanske penge. Der findes intetsteds nogen integritet. I et årti har Washington myrdet kvinder, børn, landsbyældste og journalister i fup-terrorkrigens navn.

Hvilken terror ser verden reelt? Verden ser den terror, som Israel beskyttet af Washington påfører palæstinenserne. Verden ser den terror, som USA påfører Serbien, Irak, Afghanistan, Pakistan, Yemen, Somalia, Libyen, Latinamerika og nu Afrika, med Syrien, Libanon og Iran ventende bag scenen. 'Krigen mod terror' er andet end en orkestreret og opfundet undskyldning for Amerika-Israel til at opnå hegemoni, mens de forgylder deres våbenindustrier.

I Grækenland ville premierministeren i det mindste give folket noget at sige i deres skæbne. I Amerika har folket ingen stemme overhovedet. Fåreflokken er tilfreds med at blive beskyttet af 'sikkerhed', porno-scannere, aflytning uden kendelser, tidsubegrænsede tilbageholdelser og seksuelle befamlinger. For at fortsætte med den svindelagtige 'terrorkrig' har den amerikanske regering hævet sig selv over loven.

Den amerikanske bestræbelse på at sikre ansvarlighed over for loven, Occupy Wall Street- (OWS-) bevægelsen, vil sandsynligvis blive lukket af politimagt, hvis det ikke sker som følge

af koldt vejr, is og sne. En enkelt gang optøjer udløst af provokatører er alt, hvad der er nødvendigt for at omskabe protesterende til 'amerikanske ekstremister', som er Homeland Securitys primære fokusfelt. De prostituerede medier vil føre sagen mod demonstranterne, og fåreflokken vil købe det.

Politiet er militariseret af Washington. Nærpolitiet repræsenterer ikke længere lokalsamfundet, som betaler deres løn. Det lokale politi repræsenterer Washingtons krig mod USA.

Amerikanske borgere er alle under mistanke. Enhver, som går igennem lufthavnskontrollen, ved dette. Den eneste lov, som den amerikanske regering adlyder, er ikke engang en lov. Det er en bureaukratisk regel, som selv i den mørkeste krigstid forhindrer at fremhæve mistænkes etnicitet eller oprindelsesland.

Følgelig er alle indfødte amerikanske jublende og flagsvingende superpatrioter mistænkte, når de skal om bord på kommercielle rutefly. Amerikanere med et helt livs sikkerhedsclearinger bliver udsat for at blive porno-scannet eller seksuelt befamlet. Sikkerhedspersonalet i lufthavnen kan ikke skelne en 'terrorist' fra en CIA-analytiker, marineadmiral eller en US senator.

Medlemmer af den herskende elite med gode forbindelser, som Michael Chertoff, kan blive rige ved at sælge porno-scannere til skatteydere for 'at beskytte offentligheden fra terrorister'.

De eneste terrorister, amerikanere nogensinde vil opleve, er dem, som finansieres af deres egne skatte-dollars i deres 'egen' regering. Et folk, som er ude af stand til at opfatte den virkelige fare, har ingen overlevelsesmulighed. Amerika er måske en militær supermagt, men det eksisterer ikke længere som et frit land med en regering, der kan stilles til ansvar, og med en retsstat.

Tilføjelse: Den græske premierminister er blevet tvunget til at trække den folkeafstemning om EU's hjælpepakke, som han lovede det græske folk, tilbage. EU's herskere gjorde det klart for den græske premierminister, at demokrati ikke spiller nogen rolle i beslutningen. Grækenland fik at vide, at man måtte acceptere aftalen eller forlade EU.

Tyske marxist-leninister om holdningen til DDR

Tyske marxist-leninister fra bl.a. Organisationen til opbygning af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland (Arbeit-Zukunft) har på et seminar i Gelsenkirchen i slutningen af september drøftet grundlaget for dannelsen af et kommunistisk parti. I diskussionen indgik også holdningen til den østtyske stat DDR

I sin indledning refererede en kammerat fra Organisationen til opbygningen af et kommunistisk arbejderparti i Tyskland til det tiltagende misforhold mellem tilspidsningen af de objektive modsætninger i dagens samfund og den smertelige mangel på et stærkt, revolutionært parti. Han konstaterede:

”Vi står i fare for at gøre os latterlige og helt utroværdige overfor arbejderklassen og folket. Vort råderum snævres til stadighed ind. Enten tager vi vores ansvar på os eller vi går ned som en dårlig spøg.

Mange gange har jeg indtryk af, at vi bare har lokomotivførere, som heftigt strider om, hvem der bør føre lokomotivet hvorhen. Ingen vil skovle kul eller kontrollere billetter. Det mest vanvittige er, at vi slet ikke har et lokomotiv og at togene bestandig kører forbi os. På den måde har vi allerede forpasset mange muligheder i dette samfund”.

Han kom ind på tilbagegangen for arbejderbevægelsen og sagde derom:

”Den væsentligste mangel er den meget svage klassebevidsthed og den lige så svage organisering som klasse. Som politisk magtfaktor er arbejderklassen næsten ikke tilstede.

Det skyldes hovedsageligt to grunde:

For det første er socialismen på grund af degenereringen af de østeuropæiske

stater kommet i miskredit. Folk mangler slet og ret et troværdigt alternativ til kapitalismen. I 20'erne og 30'erne i det sidste århundrede var socialismen stadig det indlysende alternativ til kapitalismen i vores land. Efter befrielsen fra fascismen måtte alle partier helt hen til CD stadig hykle, at de ville socialisme. Det er vi i dag milevidt fra. Selv i de mest fremskredne dele af arbejderklassen hersker der stærk tvivl, uklarheder om og betænkeligheder ved socialisme. Revisionismen har på dette punkt gjort et grundigt stykke arbejde og gør det endnu den dag i dag, når forskellige organisationer til stadighed opdager ”nye” og angiveligt socialistiske lande, som f. eks. Gadaffis Libyen, Kina, Nordkorea og Cuba”.

Gorbatsjov og Erich Honecker lukker og slukker

Yderligere omtalte opportunismens herredømme skab i fagforeningerne og i arbejderbevægelsen. Som opgaver, der må løses for at opbygge et stærkt kommunistisk arbejderparti nævnedes han.

- At de mest fremskredne vindes for partiet
- Samling af alle kommunister
- Kamp for arbejderklassens aktionsenhed og for folkets brede enighed
- Fokus på den sociale virkelighed
- Udarbejdelse af et program, hhv. rundlæggende strategiske mål, der er forudsætningen for enhed mellem alle kommunister

Han kritiserede skarpt, at mange af disse forudsætninger mangler i Tyskland. Ansvarlig for dette er kommunisterne, marxist-leninisterne, selv.

Under punktet ’Samling af alle kommunister’ kom han ind på revisionismen.

”Jeg vil på dette sted sige noget om vores holdning til revisionismen:

Vi kritiserer ikke revisionisterne for at udpege skyldige, men for at fjerne hindringer for den videre udvikling af arbejderbevægelsen. For os drejer det

ikke om at anklage enkeltpersoner, heller ikke når vi fastslår og udpeger individuelt ansvarlige som Krustjov Afgørende er det tage ved lære af fejlene, manglerne, afvigelserne, og at forstå hvordan det kunne komme dertil. Afgørende er det at overvinde de forbehold, som socialismen mødes med, i kraft af en realistisk kritik af revisionismen og gøre det klart for folk, frem for alt for de mest fremskredne, at vi tager ved lære af fejl, mangler og afvigelser og kan

drage konsekvenserne af det.

Når vi for eksempel taler om DDR og dens degeneration, så drejer det ikke om at angribe de folk, som levede der, som den herskende klasse gør. Dernæst må vi fastholde, at DDR var den mest fremskredne statsdannelse på tysk jord. Der blev eksempelvis den demokratiske revolution ført igennem, hvad der aldrig skete i vest. Det kunne vi sidst smerteligt se ved pavebesøget. I DDR var der adskillelse imellem kirke og stat. Religion var en privatsag. I forbundsrepublikken var og er kirke og stat tæt forbundne. Kirken modtager milliarder fra statskassen og er en bestanddel af den herskende system og bærer af de mest reaktionære ideologier. Men også indenfor uddannelsesvæsenet har for-

bundsrepublikken ikke overvundet småstatsforholdene og har endnu i dag ikke virkeliggjort den demokratiske fordring om en almen enhedsskole, gratis for alle. Listen er længere. DDR har også taget de første skridt hen imod socialismen og har vist, at det er muligt at afskaffe menneskets udbytning af mennesket.

Alt dette forsvarer vi. Og vi forsvarer også de mennesker, der gik ind for det! Netop derfor fordømmer vi revisionisterne, som ødelagde dette system med deres forvanskninger. De har bureaukratiseret det, har adskilt parti og folk, fortrængt arbejderklassen fra magten, genindført markedsøkonomiske principper osv., osv.

Alligevel kunne de helt frem til det sidste ikke afskaffe mange resultater som den sikre arbejdsplads, et godt sundhedsvæsen, gratis og omfattende uddannelse og kultur. De måtte tage hensyn til folket og arbejderklassen for ikke at miste deres magt. Mange millioner mennesker husker stadig disse fremskridt og forbinder dem med socialismen. Det er kun godt! Det drejer sig jo reelt om resultater fra socialismens tid, og kun socialismen kan genetablere sådanne forhold.

Heller ikke aktuelt bekæmper vi revisionisterne, fordi vi har brug for en fjende. Den har vi allerede – kapitalen! Vi bekæmper revisionisterne, fordi de lægger hindringer for klassekampen, f. eks. med teorien om det antimonopolistiske demokrati, med deres politik som vedhæng til fagforeningslederne og venstresocialdemokratiet. Vores fjende er og bliver kapitalen. Opportunisme, revisionisme og venstresektisme bekæmper vi kun for så vidt, de står i vejen for denne kamp.

Vi tager også hensyn til, at der i de forskellige opportunistiske og revisionistiske organisationer også er mange kammerater, mænd og kvinder, som mener det alvorligt og vil kæmpe mod kapitalen. Det hænger også sammen med vores egen svaghed og den store forvirring mange befinder sig i. Med disse folk søger vi enhed, og en kammeratlig, solidarisk diskussion, og enighed gennem overbevisning.”

Oversat af Kommunistisk Politik efter Arbeit-Zukunft

PCOT: Udtalelse om valget til den grundlovgivende forsamling i Tunesien

Den Uafhængige Højeste Valgkommission (ISIE) offentliggjorde om aftenen den 27. oktober 2011 de foreløbige resultater af valget til den grundlovgivende forsamling. Al-Nadha-bevægelsen blev nummer ét, fulgt af hhv. Kongressen for Republikken (CPR), Demokratiske Forum for Arbejde og Rettigheder (FDTL) og Folkets Krav om Frihed, Retfærdighed og Udvikling ... Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien (PCOT) fik kun tre pladser, i Sfax, Kairouan og Siliana.

PCOT noterer, at disse valg – de første efter revolutionen – var pluralistiske og åbne for alle partier og alle politiske og ideologiske strømninger. Partiet sætter imidlertid fokus på de uregelmæssigheder, der har martret dette valg, og for sandhedens skyld med klar tale, langt fra det florumvundne, som er arvet fra Ben Ali-tiden, som skjuler sandheden for folket.

1. Ifølge ISIE's officielle tal oversteg valgdeltagelsen ikke 48,9 %, og det betyder, at flertallet af vælgere (3.867.197 stemmeberettigede af 7.569.824) ikke deltog i valgbehandlingen. Der må rejses spørgsmål om årsagerne til denne lave deltagelse, i betragtning af de almindelige politiske og sociale omstændigheder, valget fandt sted under.

2. Penge spillede en beskidt og farlig rolle i disse valg i kraft af 'politiske annoncer' og korrupsion i stor skala i form af foræring af 'gaver' til vælgere og uddeling af 'sociale ydelser og hjælp', noget, som fortsatte lige til valgdagen, og som ISIE syntes magtesløs over for.

3. Medierne, som stadig kontrolleres af agenter for det tidligere regime, indbefattet de offentlige medier, favoriserede nogle politiske kræfter frem for andre. De hjalp ikke offentligheden til at forstå, hvad der var på spil ved valgene til den grundlovgivende forsamling, og koncentrerede sig i stedet om perifere temaer og skabte forvirring i spørgsmål om tro.

4. Religion blev groft udnyttet i moske-

er og på offentlige pladser under disse valg. For eksempel opfordrede de fleste fredagsprædikener den 21. oktober, to dage før valget, implicit folk til at stemme for bestemte partier og mod andre partier, idet de hævdede, at disse repræsenterede religionen og besvarede dens tilhængeres bønner, hvilket minder os om, at de samme metoder blev benyttet af Ben Ali.

5. Brugen af religion gik hånd i hånd med grove smædekampagner mod de revolutionære og demokratiske kræfter som vort parti. Disse kampagner, som iscenesattes af reaktionære og anti-revolutionære kræfter, sigtede mod at aflede folks opmærksomhed fra de virkelige politiske, økonomiske, sociale og kulturelle spørgsmål, men ødelagde deres enhed ud fra religiøse kriterier.

6. Adskillige uregelmæssigheder fandt sted på valgdagen, indbefattet uregelmæssigheder begået af tilforordnede på valgstederne. Biler og private busser blev brugt til at komme med vælgere, især af dem, som ikke havde registreret sig frivilligt; valgkampagnen fortsatte frem til valgdagen, især foran valgstederne, for at få folk til at stemme på bestemte lister; mad- og drikkevarer blev fordelt inde i valgstederne, osv.

Sådanne krænkelser af principperne for demokratiske valg, som blev rapporteret af tilsynsmyndigheder, uafhængige rapporter og observatører, skadede valgets gennemsigtighed. De havde betydning for valgresultaterne. ISIE's forsøg på at minimere deres betydning afslører dens manglende evne til at imødegå dem.

7. De gentagne forsinkelser af offentliggørelsen af valgresultaterne sætter også spørgsmålstejn ved valgets gennemsigtighed. De kommende dage vil måske afsløre grundene til de gentagne udsættelser.

8. Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien, som deltog i dette valg, var det første politiske parti til at opfordre til valg til en grundlovgivende forsamling for at bringe tyranniet til afslut-

Det revolutionære alternative, Valgplakat fra Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien (PCOT)

ning. Partiet førte en ren kampagne, økonomisk, moralsk og politisk. Det fokuserede på programmer og forslag og støttede sig på dets medlemmers og aktivisters vilje. Det var konfronteret af en stor smædekampagne og var udsat for en påfaldende blokade i medierne.

Valgresultatet for PCOT er småt. Det afspejler ikke dets faktiske indflydelse på den tunesiske skueplads, dets rødder, dets militante historie og dets fortrøpsrolle i den tunesiske revolution mod diktatur. Mens disse resultater er påvirket af det generelle klima beskrevet ovenfor, vil partiets organer nu vurdere og analysere vores ansvar.

9. Ud over disse resultater vil Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien fortsat kæmpe urokkeligt sammen med arbejderne og underklassen for at opnå revolutionens mål og gennemføre en virkelig demokratisk, patriotisk og folkelig forandring.

Under valgkampagnen var PCOT i stand til at vinde mange støtter, som blev overbevist om dets program, dets holdninger, dets troværdighed og principper. De vil være en solid basis for en ny begyndelse til at konfrontere fremtidens udfordringer.

Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien hilser alle dem, som støttede partiet og stemte på det. Partiet garanterer dem, at deres repræsentanter i den grundlovgivende forsamling kraftfuldt vil virke for den mission, de er blevet valgt til.

**Arbejdernes Kommunistiske Parti
i Tunesien**
Landsledelsen

ØST FOR KANALEN

AFTEN I KOLONIHAVEN

2008

Solen glider stille ned over kanalen
Himlen ses rosa rød gennem træerne
Byens fjerne lyde svinder langsomt
Haverne ligger og forbereder sig på natten

Dagen har været fyldt med snak, lidt arbejde
Legende børn og en håndbajer.
Haverne ligger skulder ved skulder
Med ryggen ned mod havnen

De fleste er cyklet hjem men
Naboen går stadig og bikser
Med sit nyeste motoriserede påfund
Uden held - freden er sikret !

Fuglene er ved at være færdige
Med deres daglange diskuterer
Aftenen er ved at indtage scenen
Alt ånder oase og kommende nat

Små folkets fri steder findes
Brugt gennem generationer
Chancen for luft og fællesskab
Og lidt sundt grønt tilskud

Og så...

*Cykle hjem til lejligheden
Og fjernvarmen. Og TV et
Med sin kunstige verden
Af reality og fordrejninger*

Godt at virkeligheden
Ligger lige der ude
Parat til at tages fat på
Der kommer en dag i morgen !

Bent
Odense

Libyen bag facaden

Hillary Clinton udtalte i bedste *western style* to dage før Gaddafis død: - Fang ham levende eller død. Og de fulgte den dårligt skjulte opfordring.

Så nu kan oliehanerne igen flyde ubegrænset for USA og de vestlige stormagter.

Det sker på ruinerne af, hvad der tidligere var det rigeste afrikanske land med den største velfærd for den brede befolkning, og den trængte amerikanske dollar håber nu at have fået et pusterum med deres nye venner.

Nu kunne de ikke længere bruge deres gamle upålidelige ven, som ikke længere kan sladre.

Var der nogen, der sagde et ældgamelt imperialistisk koncept for kontrol – tidligere under dække af ”hjælp til de uciviliserede”, i dag ”menneskerettigheder” og ”demokrati”?

Henning Paaske Jensen

Libyen er befriet af røvere

Efter mordet på Gaddafi erklærede Vestens repræsentanter i ”Libyens Overgangsråd”, at landet er befriet. Men det har været et Nato-angreb på et suverænt afrikansk land med deltagelse af Al-qaeda-militser under dække af den fatale FN-beslutning ”No fly-

Satire ved Mohamed El Zawawi

zone”. Der er gennemført 10.000 bombetogter med titusinder af dræbte. Hele byer, skoler, hospitaler og regeringsbygninger er smadret.

Landet vil blive genopbygget af dem, som har ødelagt det. Selvom Libyen har en enorm valutareserve, vil genopbygningen blive påtvunget for lånte penge for at sikre angribernes kontrol over landet. Det betyder profitable kontrakter til amerikanske og andre vestlige firmaer a la Halliburton og sikkerhedsfirmaet Blackwater. Scenariet fra Irakkrigen med svindelagtige genopbygningsprojekter og milliarder af dollars, der forsvinder ud i det blå, vil gentage sig i Libyen. For at gøre røveriet komplet vil Libyens enorme vand- og olie-reserver selvfølgelig blive privatiseret. Libyen har så sandelig fået sin frihed.

Frank Johannesen

Forsvarsministeren er utroværdig

Det er dybt utroværdigt, når forsvarsminister Nick Hækkerup påstår, at de danske bombninger af Libyen udelukkende havde til formål at beskytte civilbefolkningen, og at NATO's krig ikke var støtte til oprørerne.

Gaddafi er likvideret og USA/Nato-landene har overtaget magten i Libyen. Væk er forhindringerne for den fri adgang til landets rigdomme og dominansen i området. Lukrative olieaftaler kan nu indgås mellem den indsatte regering og dens 'gode venner'.

Libyen er ikke 'befriet til demokrati', men som 'en brik i et spil'. Sejrherreren er ikke den libyske befolkning.

Krigen er blevet ført benhårdt – bl.a. af Danmark – for adgang til olie- og vandressourcer og for skabelsen af et 'venligsindet Libyen', et Libyen, der ikke siger nej til USA's baser og strategiske planer i Afrika.

Hensynet til civile og kampen for menneskerettigheder har kun været et skalleskjul, og titusinder af civile er dræbt under krigen. Gaddafis død og regimeskiftet i Libyen har tydeligvis hele tiden været målet, et mål, som nu er nået, så tropperne kan trækkes hjem. Indtil næste gang.

Århus mod Krig og Terror kræver, at den nye regering stopper krigspolitikken. Danmark skal ikke fortsat deltage i angrebskrige, men i stedet arbejde for fredelige løsninger.

At få stoppet krigspolitikken kræver et folkeligt engagement og pres på regeringen. Politikerne gør det ikke selv, og den nye forsvarsminister fortsætter åbenbart krigspolitikernes løgne og fordrejelser.

Bliv aktiv for fred. Kom med i fredsbevægelsen.

Carsten Andersen
talsmand for Århus
mod Krig og Terror

Underboerne

**fattede mistanke til lejligheden ovenover,
hvor larm fremkom trods deres bortrejse, -
Politiet underrettedes, men dukkede aldrig op,-
indbrud havde fundet sted; alt gennemrodet; og -
konstaterede beboerne ved hjemkomsten, -
intet værdimæssigt forsvundet.
Denne mystiske sag kan skyldes
politiets evige mistanke til borgerne,-
ingen skal føle sig sikker, -
og helt klart udebliver man
når alarmopkaldet foretages,-
man skal jo ikke forstyrre kollegerne
i deres veludførte arbejde.**

N.B.

Generalsekretær Zwelinzima Vavi i sydafrikansk LO, Cosatu:
Isoler Israel, indfør sanktioner

Ordene faldt ved afslutningen af tredje samling af Russell tribunalet om Palæstina, der foregik i Cape Town den 5.-7. november. Vavi sagde: "Jeg vil personligt tage dommen og denne sag op med den Sydafrikanske regering og præsidenten" "Vi må gøre som andre regeringer gjorde overfor Sydafrika under apartheidstyret. Regeringen må bryde sine forbindelser med Israel."

*Forfatteren Alice Walker
deltog som nævning*

Tribunalets afsluttende, enstemmige konklusion var, at Israels praksis mod det palæstinensiske folk er i strid med forbuddet mod apartheid i henhold til international lov.

Juryen nåede til denne konklusion ved at lægge særlig vægt på den juridiske definition af apartheid og sikre sig, at hvert af de afgørende kriterier var opfyldt. Det omfatter følgende fakta: "at to forskellige racemæssige grupper kan identificeres, at »umenneskelige handlinger« er begået mod den underordnede gruppe, og at sådanne handlinger er begået systematisk i forbindelse med et institutionaliseret dominerende styre af én gruppe over den anden."

De udbredte tegn på, bl.a. "målrettede drab", "anvendelse af dødbringende magt" mod fredelige demonstranter, og tortur og mishandling af palæstinensere var medvirkende årsag til dommen.

I konklusionen erklærede Tribunalet at selv om "palæstinenserne der lever

under koloniale militært styre i de besatte palæstinensiske områder er genstand for en særlig grov form for apartheid", er også Israels behandling af palæstinensiske borgere i Israel omfattet, og at "Israels herredømme over det palæstinensiske folk, uanset hvor de bor, tilsammen udgør ét integreret apartheid regime."

Også forfølgelsen af palæstinensere blev af Tribunalet betegnet som en forbrydelse mod menneskeheden: herunder "belejring og blokade af Gaza-striben som en form for kollektiv afstraffelse af civilbefolkningen, angrebene på civile under storstiledede militære operationer, ødelæggelse af civile hjem der ikke er begrundet i militær nødvendighed, den negative påvirkning af civilbefolkningen med muren og det dermed forbundne styre på Vestbredden, herunder Østjerusalem; og den fælles kam-

pagne for tvungen evakuering og nedrivning af ikke-registrerede beduin landsbyer i Negev-regionen i det sydlige Israel."

Hvad angår de retslige konsekvenser af dommen, har tribunalet opfordret Israel til at "indstille sine apartheid handlinger og sin politik for forfølgelse og tilbyde passende forsikringer og garantier for ikke-gentagelse", samt at foretage reparationer og betale erstatning til palæstinenserne for den skade, den har forvoldt. De opfordrer det internationale samfund til at opfylde sine individuelle og kollektive pligt "til at samarbejde for at bringe Israels apartheid handlinger og forfølgelses politik til ophør", herunder ved at afslutte enhver hjælp eller bistand.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
*Lukket indtil videre
 efter oversvømmelse*

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Husk også at tjekke **KPnetTV2** Historien om balladen

AI forandring kommer nedefra: Nyt initiativ til samling

*Budskab fra
Græsrodderne indkalder til
konference lørdag
den 10. december*

En bølge af protester, bevægelser, plads-besættelser og meget andet er efter det arabiske forår skyllet henover vesten. Også i Danmark, hvor Occupy-bevægelsen har manifesteret sig på trods af gentagen politichikane. Men der er også udvikling i EU-modstand, antikrigsbevægelsen, atomkraftmodstanden, klimakamp, kampen mod lømmelpakke og terrorlove – og ikke mindst i kampen for at bremse angrebene på de tilkæmpede faglige rettigheder, velfærdsgoder og sociale rettigheder, som blev kraftigt beskåret under VKO og ikke er genoprettet.

- Vi står med en situation, hvor udviklingen går stærkt. Der er brug for at aktivister, bevægelser og politiske organisationer, alle som arbejder for forandring, mødes og forsøger at fastlægge nogle fælles udgangspunkter.

Det siger Gerd Berlev fra initiativet Budskab fra Græsrodderne. BfG er i gang med at planlægge en konference lørdag den 10. december med det mål at få græsrodder af enhver art til at mødes og sammen få greb om de udfordringer, der presser sig på.

- Alle steder mærkes denne nye bølge, suset, den anden fremtid der anes i horisonten af spekulant- krigs- og repressions-samfundet, siger Gerd:

Den næres af daglige nyheder som folk, der går til modstand, bevægelser, der trodser status quo og bevægelser, der eksperimenterer med sociale ændringer. Men Budskab fra Græsrodderne mener også, at modet til at tro på en samlet bevægelse og til at tro på, at reelle forandringer kan gennemføres er godt tæret op i Danmark, af mange års politisk defensiv og parlamentarisk umyndiggørelse af folkelige bevægelser.

Det er det, der skal gøres noget ved, synes BfG, der blev til på initiativ af Thomas Koppel i begyndelsen af 2006, som en reaktion på karikatur-krisen. Han skrev da bl.a. vi må fremsætte

Politiet ryder Rådhuspladsen i København den 27. oktober for Occupy Copenhagen-campen. Foto: KPnetTV

vores krav og ønsker som det, de er, og så skabe den organisme, der kan virkeliggøre dem.

- I Danmark står mange af disse bevægelser splittet, med hver deres dagsorden mange som enkeltsager, og et stykke fra hinanden og et stykke fra den enhed, der er nødvendig for at gennemføre reelle forandringer, siger Gerd, der også er kendt som en af hovedarrangørerne bag Fredsfestivalerne i København:

- Det er derfor vi tror på et initiativ, der kan være med til at få alle de mange bevægelser og bestræbelser, der grund-

læggende går i samme retning, til også at arbejde sammen, uden at konkurrere, og derved styrke til hinanden.

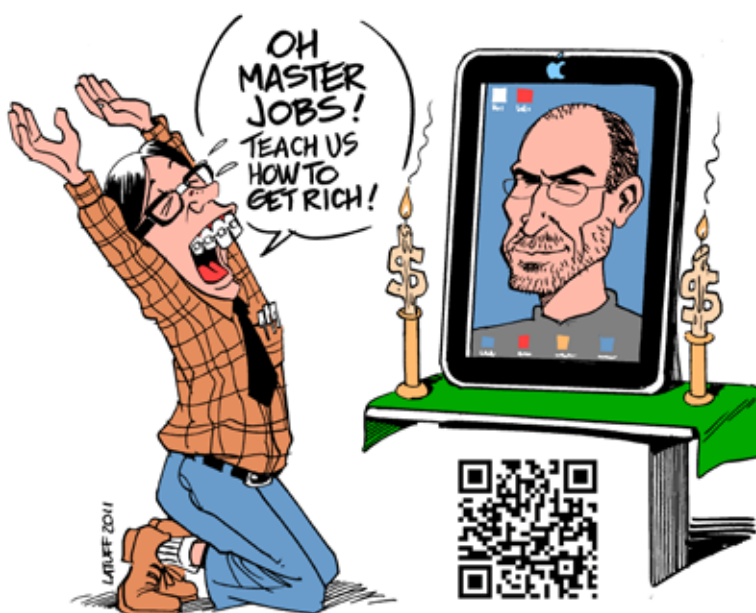
- Vi har allerede forhørt os hos en række organisationer og initiativer, som gerne vil være med. Så nu går de konkrete forberedelser i gang.

- Konferencen skal være åben for alle, der mener en anden verden ER mulig, og har det som sigtelinie for sit arbejde.

Foreløbig ligger datoen fast: lørdag den 10. december i København. Nøjagtig tid og sted og et mere detaljeret program følger senere.

Glem ikke at sætte kryds i kalenderen!

Verden ifølge Latuff

Oh mester Jobs! Lær os hvordan man bliver rig!